

162

GLASUL BISERICII

REVISTA OFICIALĂ A SF. ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR
ȘI A SFINTELOR EPISCOPII A BUZĂULUI ȘI DUNĂRII DE JOS

APARE CU BINECUVÂNTAREA
ȘI SUB ÎNDRUMAREA I. P. S.
J U S T I N I A N
PATRIARHUL ROMÂNIEI

1

IANUARIE

6. 24. 743

ANUL XII

1953

702

GLASUL BISERICII

REVISTA OFICIALĂ A SFINTEI ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR
ȘI A SFINTELOR EPISCOPII A BUZĂULUI ȘI A DUNĂRII DE JOS

APARE CU BINECUVÂNTAREA ȘI INDRUMAREA I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN

Redacția și Administrația : Secția Culturală a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor

SOLEMNITATEA PREZENTĂRII FELICITĂRILOR I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN CU PRILEJUL ANULUI NOU

La 1 Ianuarie, orele 17, preoțimea Capitalei, potrivit obiceiului s'a prezentat la palatul patriarhal, spre a aduce felicitări cu prilejul Anului Nou, Inalt Prea Sfințitului Justinian, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, vajnic luptător pentru apărarea Păcii.

Au fost de față P.P.S.S. Vicari Patriarhali ,Episcopii: Dr. Antim Nica și Theoctist Arăpaș, P. C. Vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor Pr. Alexandru Ionescu, P. C. Pr. Ioan Găgiu, Directorul Cancelariei Patriarhale, P.P.C.C. Consilieri Patriarhali: Pr. Vasile Ștefan, Pr. Grigore Burlușanu și Pr. Athanasie Preda, Dl. Nicolae Grosu Secretarul Cabinetului Patriarhal, P.P.C.C. Consilieri Arhiepiscopali: Pr. Gheorghe Pașoi, Pr. Alexandru Petcu, Pr. Alexandru Slăvescu și Pr. Gheorghe Bejgu, P. C. Secretar al Arhiepiscopiei Pr. Constantin Hașcău și Profesorii Institutului Teologic de grad universitar din București.

În numele preoțimei a luat cuvântul P. C. Pr. Gheorghe Chiriac, parohul bisericii Popa Tatu, din raionul Gherghe Gheorghiu-Dej, care a rostit o scurtă alocuțiune, în care a exprimat Întăistătătorului Bisericii devotamentul preoțimei Capitalei, cerând Inalta Binecuvântare pentru Noul An, care începe.

Preoțimea este conștientă de marile sarcini, care-i stau în față și cunoaște munca plină de râvnă a I. P. S. Patriarh pentru îndrumarea ei în activitatea pastorală și socială și pentru orientarea ei în lupta pentru apărarea păcii, la care a răspuns, încadrându-se, lucrând și dând roade.

Asigură pe I.P.S. Patriarh, de dragostea sinceră a clerului din Capitală, urându-i sănătate deplină pentru conducerea turmei cuvântătoare pe calea mântuirii, ani mulți și fericiți în pace și liniște, spre a se putea bucura de roadele muncii și jertfei I.P.S. Sale, în ogorul lui Hristos.

Preoțimea a intonat imnul patriarhal.

I.P.S. Patriarh Justinian, într-o aleasă cuvântare, mulțumește preoțimii Capitalei, pentru urările ce i le-a adresat. I.P.S. Sa arată că a primit vestea despre integrarea preoților din Capitală în Comitetele de Luptă pentru Apărarea Păcii, cu aleasă satisfacție și nețarmurită bucurie. Vestea aceasta trebuie să bucure pe toți deopotrivă, conducători și conduși. Este o sarcină frumoasă, care umple de prestigiu Biserica Ortodoxă Română, de-a activa cu temei și mai multă râvnă, în această măreață și patriotică acțiune a partizanilor și apărătorilor păcii. Prin această acțiune, clerul și în special preoțimea Capitalei arată devotamentul și loialitatea sa, față de regimul de democrație populară, față de scumpa noastră Patrie, Republica Populară Română.

I.P.S. Patriarh Justinian arată mai departe eforturile pe care I.P.S. Sa le-a depus pentru îndrumarea și orientarea clerului în Lupta pentru Apărarea Păcii.

Centrul Eparhial înregistrează activitatea preoțimii, o coordonează, o conduce și o controlează, sub trei aspecte: administrativ-bisericesc, economic și cultural-social, cărora le corespunde cele trei sectoare de lucru: sectorul administrativ-bisericesc, sectorul economic și sectorul cultural-social.

Partea administrativ-bisericească și cea economică rămâne mereu aceeași, fiindcă se bazează pe întreținerea și nevoile cultului Bisericii.

Activitatea sectorului cultural este de prim ordin, fiindcă îmbrățișează și orientează activitatea preoțimii în Comitetele de Luptă pentru Apărarea Păcii, este în legătură cu activitatea pe care o desfășoară Sfaturile Populare și organizațiile de masă, la care Biserica este chemată să colaboreze strâns.

De aceea Sf. Sinod a pus temei pe această activitate și a unificat-o pe toată Biserica Ortodoxă Română. Revistele Patriarhiei îndeplinesc acest rol printr-o largă circulație în toată Biserica Ortodoxă Română și prin punerea la dispoziția preoțimii a aceluiași material de informare, documentare și orientare.

Dacă în alte împrejurări festive, cuvântul I.P.S. Patriarh a cuprins și unele observațiuni, acestea nu trebuie interpretate ca o muștrare, ci ca un îndemn.

Anul acesta I.P.S. Sa felicită clerul fiindcă fiecare în parte a căutat să se conducă de directivele luptei pentru apărarea păcii.

Anul în care am intrat nu este un an în care să slăbească activitatea. Din cuvântările rostite la tribuna mărețului Congres al Popoarelor, care s'a ținut la Viena, între 12—19 Decembrie 1952, fiecare și-a dat seama că anul în care am intrat cere o încordare și mai mare în lupta patrio-

tică de apărare a celui mai scump bun al tuturor oamenilor și tuturor popoarelor: Pacea!

I.P.S. Patriarh Justinian rezumă sarcinile noi, ce revin clerului în anul care începe și pe care le-a expus la Institutul Teologic, în fața preoților cari urmau cursurile de îndrumare misionară și socială, în seria XIV-a.

În Coreea se desfășoară un război tiranic, de distrugere, de nimicire a populației pașnice, de omorire a bătrânilor, femeilor cu pruncii la sân, a copiilor nevinovați și a ostenitorilor pe oğcare, lipsiți de apărare, a monumentelor de cultură multi-milenare.

Războiul acesta a îngrozit lumea prin atrocitățile și sălbăticia cu care este purtat, prin folosirea armelor de exterminare în massă: bacteriologică și chimică. Din văzduh, peste așezările omenești, plouă nori de foc, care pârjolesc totul fără deosebire.

Spre a-și justifica barbaria, ațâțării la război se folosesc de anumite teorii ale unor «filosofi» cari, după cuvântul Sf. Evanghelii, sunt nebuni. Astfel teoria lui Nietzsche despre «supraom» și despre «popoare superioare» și «popoare inferioare», primele cerând exterminarea celorlalte, a folosit-o și Hitler în războiul de cōtropicire a unor țări și popoare pașnice.

Doctrina militaristă a fost cunoscută și de poporul nostru, care a fost împins de guvernanții de atunci, la un război nedrept de jaf și cōtropicire a marelui țări vecine și prietene, U.R.S.S.

Pentru noi creștinii, ei erau nebuni (Rom. I, 22).

La fel sunt și cei cari pregătesc acum războiul. Un pumn de profitori, imperialiștii anglo-americani, reînviază o nouă doctrină. Ei vorbesc de teoria lui Malthus, cleric catolic, și spun că trebuie distrusă o treime din lumea actuală și să se planifice nașterile după proporția morților, fiindcă pământul, cu resursele lui, nu poate hrăni actuala populație în plină creștere.

«Neomalthusienii», doctrinari și susținători ai militarismului american, nu-și dau seama că urgia războiului îi va atinge în primul rând, pe deslănțuitorii lui.

«Iată o doctrină militaristă, împotriva căreia trebuie să luptăm — a spus I.P.S. Patriarh Justinian. Cu Evanghelia în mână, să lămurim credincioșii asupra acestei doctrine demonice».

Poziția clerului în lagărul luptătorilor pentru pace, unde totul se face pentru binele și fericirea omului, este poziția justă, fiindcă lagărul acesta ajută și promovează viața. De pe această poziție, preoțimea să lămurească pe credincioși cu argumente din Sfânta Scriptură și înțelepciunea poporului, că Dumnezeu a creat pe toți oamenii egali și le poartă de grijă; că El a spus, prin porunca VI-a: «Să nu ucizi!» (Exod XX, 13); că Mântuitorul a venit pe pământ «ca lumea viață să aibă și mai mult să aibă» (Ioan X, 10) și că progresul social nu este cu puțință într-o societate bazată pe filosofia neomalthusiană.

Imperialiștii anglo-americani vorbesc de «libertate», dar se știe ce libertate au adus ei popoarelor coloniale.

Lupta popoarelor coloniale pentru libertate, independență și suveranitate națională e o luptă pentru pace.

Biserica Creștină Ortodoxă sprijină și colaborează la lupta pentru pace, dar ea nu-i singură. Alături de ea luptă pentru pace Cultele mozaic, mahomedan, budist, etc.

În diversitatea de concepții despre viață, de credințe, de confesiuni, cuvântul «Pace» leagă omenirea spre același măreț țel de promovare a vieții contra morții.

Și Înalt Prea Sfințitul și Prea Fericitul Patriarh Justinian și-a încheiat luminosul, cald și plin de îndemnuri Cuvânt de Anul Nou:

«Vă îndemn să studiați personal problema apărării păcii.

La începutul anului 1953, rugăm pe Dumnezeu să lumineze mințile slujitorilor altarelor și ale credincioșilor, pentru a-și da seama de pericolul războiului. Să sporim cu toții zelul pentru apărarea păcii.

Rog pe Dumnezeu să vă dea vouă și familiilor voastre pace, sănătate și să vă puteți bucura în liniște de îndeplinirea misiunii preoțești, acum și pururea și în vecii vecilor».

După acest cald îndemn, I.P.S. Patriarh Justinian s'a întreținut cu profesorii Institutului Teologic de grad Universitar și cu preoții din București.

Solemnitatea s'a încheiat într'o atmosferă de entuziasm, fiecare din cei de față plecând la rostul său, cu încredere sporită de a lucra mai devotat pentru nobila cauză a apărării păcii.

REDACTIA

ÎNDRUMĂRI PASTORALE

SCHIȚE ȘI PREDICI

CUVANT LA DUMINICA ORTODOXIEI

Trecutul Bisericii creștine este un trecut de mari strădanii, dar în același timp și de mari biruințe: strădanii pentru încetățenirea în sufletele oamenilor a adevărilor mântuitoare ale Fiului lui Dumnezeu Celui Intrupat, pentru transformarea oamenilor din fii ai veacului acestuia în fii ai lui Dumnezeu și strădanii pentru păstrarea adevărilor de credință lăsate nouă de Domnul, în forma lor cea mai curată, neștirbindu-se din măreția lor nimic, prin interpretări omenești greșite.

S'ar părea că dintre adevărurile de credință pe care le mărturisim noi astăzi și de a căror mărturisire depinde însăși mântuirea noastră, închinarea la sfintele icoane ar fi cea mai puțin îndreptățită, întrucât, după cum pretindeau sfărâmătorii de icoane din trecut și după cum mai pretind și astăzi mulți din cei cari au ieșit din obștea creștinească drept-credincioasă, nu poate fi susținută cu dovezi din Sf. Scriptură. Astfel, distrugătorul de icoane, împăratul Leon Isaurul, zicea: «Incredințeză-mă că ni s'a predat să venerăm și să ne închinăm la ceea ce este făcut de mână omenească, și atunci mărturisesc și eu că acolo este legea lui Dumnezeu». Dar Biserica creștină, după o luptă cu sfărâmătorii de icoane care a durat aproape o sută douăzeci de ani și în care ea a avut prilejul să-și îmbogățească numărul nesfârșit al sfinților ei cu noi și noi mucenici, mărturisitori și sfinți, a izbutit să învingă reaua credință a sfărâmătorilor de icoane, să reazeze cultul icoanelor în cinstea pe care a avut-o dela început în Biserica creștină și să vădească pe împotrivorii sfințelor icoane ca eretici, făcând să triumfe adevărul și așezând pentru aducerea aminte a acestui însemnat moment din viața ei de zbucium și de biruință Duminica întâia a Sfântului și Marelui Post pe care a denumit-o Duminica Ortodoxiei.

Cel care a lămurit mai bine decât oricare altul îndatorirea creștinilor de a se închina la sfintele icoane a fost marele și învățatul Părinte al Bisericii noastre Ortodoxe Ioan Damaschin. Pe Dumnezeu, care este nevăzut — zice Sf. Ioan Damaschin — nu putem să ni-l înfățișăm într'o icoană. Dar Dumnezeu s'a făcut om și ca atare noi îl putem picta și înfățișa. De asemenea noi putem înfățișa în icoane pe Sf. Fecioară, pe Sfinți, ca și pe toate celelalte ființe trupești. Dacă în Legea Veche icoanele nu erau îngăduite, aceasta se întâmplă din cauza stării în care se găseau oamenii sub stăpânirea ei. Noi, însă, găsindu-ne sub stăpânirea harului, nu mai suntem copii, ci am ajuns la vârsta matură. Mântuitorul Hristos arătându-se printre oameni ca Dumnezeu în trup, ne-a dat prin aceasta un îndemn ca să avem înaintea ochilor noștri deapănarea ca model de desăvârșire icoana Sa. Dovada cea mai puternică în sprijinul sfintelor icoane o aduce, însă, Sf. Ioan Damaschin din dănuirea cultului lor în Tradiția de veacuri a Bisericii creștine. «Noi nu depășim hotarele veșnice pe care le-au pus părinții noștri — zice Sf. Ioan Damaschin —, ci ținem predaniile așa cum le-am primit».

Cinstirea pe care o aducem, noi, creștinii, sfintelor icoane este cu totul altceva decât cinstirea pe care o dădeau chipurilor făcute de mâini omenești cei din vechime. Încă din veacul al patrulea, Sf. Vasile cel Mare spusese că «Cinstea adusă icoanei se îndreaptă către cel ce este înfățișat pe icoană». Deci, — și acest lucru trebuie să nu-l scape din vedere cătuși de puțin aceia cari ieșiți din sânul Sf. noastre Biserici, continuă să murmure și să ne desaprobe atunci când noi cinstim sfintele icoane —, noi nu ne închinăm nici lemnului, nici uleiului și culorilor cu care este zugrăvită icoana, ci cu ajutorul ei, ne ducem cu gândul la ceea ce reprezintă icoana, căutând să scoatem din această înfățișare pe care o avem înaintea ochilor noștri, hrana de care are nevoie sufletul nostru, în înaintarea lui pe calea virtuții. «Nu am prea multe cărți — zicea Sf. Ioan Damaschin — și nici nu am timp liber pentru a citi; întru însă în biserică, spitalul obștesc al sufletelor, înăbușit de gânduri, întocmai ca de niște spinii; podoaba picturii mă atrage să o privesc, îmi desfătează privirea întocmai ca o livadă și pe nesimțite slava lui Dumnezeu pătrunde în sufletul meu. Am privit răbdarea mucenicului, răsplata pe care a primit-o el prin încununare și mă aprind ca de foc, cu dorința de a-l imita. Căzând la pământ, mă închin lui Dumnezeu și prin mijlocirea mucenicului, mă mântuiesc».

Dacă Mântuitorul Iisus Hristos este izvorul sfințeniei și imaginea cea mai măreață după care avem datoria să ne străduim a ne modela ființa, Sfinții pe cari îi vedem zugrăviți pe icoane sunt dovada cea mai lămurită că datoria asemănării noastre cu Hristos este cu puțință de realizat în viața aceasta pământească. Dacă Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne-a făgăduit să ne facă fiii ai lui Dumnezeu și moștenitori ai Impărăției Cerurilor, Sfinții pe care-i vedem în icoane sunt martorii cei mai nemincinoși că făgăduelile Domnului față de noi sunt adevărate. Dacă învățătura Domnului se pare unora dintre noi greu de îndeplinit în viață, Sfinții pe care-i avem continuu înaintea noastră prin sfintele lor icoane sunt dovada cea mai nedesmintită că învățătura creștină este cu puțință a se înfăptui în viață și că Impărăția Cerurilor, pe care o dorim cu aprindere în rugăciunile noastre către Dumnezeu, este cu puțință să se sălășluiască pe pământ.

Sfinții pe cari îi cinstim în icoane și cărora ne rugăm să ducă rugăciunile noastre umilite cu mai multă îndrăzneală la Tatăl Cel Cereșc, sunt pilde de viețuire creștinească și de dăruire în slujba lui Hristos și a aproapelui. Ei, oameni simpli ca și noi, printr'o viață îmbunătățită și cu ajutorul lui Dumnezeu au fost în stare să înfăptuiască, fiecare, câte un colțisor de rai în jurul lor, făcând să înțeleagă pe toți cei ce veneau în contact cu ei, că îmbunătățirea condițiunii umane este nu numai cu puțință de realizat, ci că este de datoria fiecăruia să lucreze cu toată stăruința pentru împuținarea suferinței, pentru înmulțirea iubirii, pentru trăirea în armonie frățească și pentru înlăturarea tuturor neînțelegerilor dintre oameni. Sfinții ne sunt o dovadă de cum trebuie înțeleasă și de cum trebuie trăită viața noastră de creștini și în același timp un îndemn continuu de luptă pentru îndepărtarea răului și pentru biruința binelui în lume. De aceea cultul Sfinților, în Biserica creștină înseamnă cultul vieții creștinești îmbunătățite, cinstirea icoanelor Sfinților fiindu-ne un ajutor prețios pe această cale.

Triumful Ortodoxiei împotriva sfărâmătorilor de icoane, pe care îl sărbătorește astăzi întreaga Biserică Ortodoxă, mai are însă o semnificație, al cărei sens cată a fi pus în lumina cuvenită. Găsindu-se sub continua oblăduire a Duhului Sfânt, Biserica creștină a înfruntat cu curaj toate ereziile care s'au ridicat în decursul veacurilor, și care au căutat să denatureze învățătura dumnezească, lăsată ei, ca un tezaur prețios de însuși Fiul lui Dumnezeu. În luptele care s'au dat și care au durat veacuri de-a rândul, Biserica creștină, conștientă de misiunea ei de păstrătoare și de propovăduitoare a adevărului dumnezeesc nu a cedat niciodată ispitei, nu a urmărit interese meschise și nu s'a alăturat ereziei nici chiar atunci când aceasta avea de partea ei pe împărații cei atotputernici dela Bizant. În ceea ce privește cultul sfintelor icoane, Biserica a înfruntat pe împărații bizantini: Leon Isaurul, pe Constantin Copronim, pe Leon IV Armeanul și pe Teofil, care se găseau în fruntea sfărâmătorilor de icoane, a suferit dar nu a cedat. Și cultul sfintelor icoane, în cele din urmă a triumfat, deoarece orice luptă nobilă dată pentru triumful unui adevăr nu este cu puțință ca până în cele din urmă să nu fie încununată cu succes.

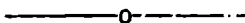
Astăzi omenirea cinstită de pretutindeni și împreună cu ea, Biserica creștină se găsește în fața unor noi erezii. Este drept că ereziile veacului nostru sunt cu mult mai subtile decât cele din trecutul Bisericii creștine. Ceva mai mult: ele par că nici nu atacă direct învățătura Mântuitorului Hristos. Așa se explică și somnul care mai îngreunează încă pleoapele lumii creștine din Apus, care încă nu-și poate da seama că noii doctrinari ai urii de rasă, ai stărpirii popoarelor coloniale, ca și atâțătorii la un nou război mondial, cari pun în Coreea în aplicare arma bacteriologică și amenință omenirea cu armele atomice sunt cei mai mari eretici pe care i-a cunoscut vreodată istoria și că doctrinele lor atentează direct la învățătura creștină, care este învățătura dragostei față de semenul nostru, a bunei învoiri între oameni și a păcii.

Descifrând sensul anticreștin și antiuman al acestor învățături greșite, Biserica Ortodoxă a luat asupra ei lupta cu puterile întunericului, cu aceeași putere și cu același zel de care a dat dovadă în trecut, când și-a văzut învățătura amenințată de primejdia interpretării greșite și înțelege să ducă lupta aceasta nobilă până la capăt, conștientă fiind că de partea

dreptății și a adevărului se găsește însuși Dumnezeu, și că puterile binelui și ale luminii vor înfrânge până în cele din urmă puterile răului și ale întunericii.

Ziua de astăzi, când Biserica noastră sărbătorește triumful Ortodoxiei, este pentru noi un nou imbold să credem în triumful binelui asupra răului și că lupta în care s'a angajat Biserica Ortodoxă laolaltă cu toți oamenii de bine din lumea întreagă, lupta pentru apărarea păcii și nimicirea războiului va fi în cele din urmă încununată de succes.

Pr. Orest Buzoianu

PREDICĂ LA DUMINCA III-a A SFANTULUI ȘI MARELUI POST

«Cel ce voiește să vie după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea sa și să-Mi urmeze».

(Marcu VIII, 34).

La poalele Libanului, lângă Hermon, Filip tetrarhul restaură vechea cetate Baalgad, și-i dădu numele de Cezareea, în cinstea binefăcătorului său Tiberiu Cezar. Ea se numea Cezareea lui Filip sau Cezareea Paneas, ori mai simplu Paneas, în amintirea idolului Pan. Din strălucitoarea cetate de altădată, azi sunt doar niște ruine, pe care Arabii le numesc Banias. Din peștera lui Pan țâșnește unul din izvoarele Iordanului.

În acest ținut pitoresc, unde susurul apelor se împreună cu foșnetul cedrilor, Sf. Apostol Petru, în numele Ucenicilor, mărturisi credința în Dumnezeu Domnului nostru Iisus Hristos: «Tu ești Mesia» (Marcu VIII, 27-30). Pe această sublimă mărturisire, ca pe o stâncă de granit, s'a zidit Biserica lui Hristos, pe care porțile iadului nu o vor birui» (Mat. XIV, 18). Într'un ținut străin, Sf. Apostol Petru mărturisea pe Mesia, Domn al cerului și al pământului, contrar așteptării generale, care dorea un Mesia războinic, ca să-i scoată din robia romană.

Ucenicii, martori ai înmulțirii minunate a celor 5 pâini și a 2 pești, a săturării celor 5000 de oameni în pustie, nu erau destul de pregătiți pentru a înțelege adâncul acestei mărturisiri (Marcu VIII, 30), pentru că nu intuiseră încă lumina taborică. Și Domnul a început să-i învețe că Fiul Omului trebuie să pătimească mult, să fie urgisit de bătrâni, de marii preoților, de cărturari și să fie omorât, iar după trei zile să învieze (Marcu VIII, 31). Este întâia vestire a Patimilor. Sf. Apostol Petru n'a înțeles vorbirea directă a Mântuitorului și luându-l la sine, a început să-l dejenească. Atunci Iisus, în fața Ucenicilor Săi, l-a certat pe Petru: «Mergi înapoia Mea, Satana! Că nu cugeți cele ce sunt ale lui Dumnezeu, ci cele ce sunt ale oamenilor» (Marcu VIII, 22-23).

Chemând mulțimile și pe Ucenici, le-a spus: «Oricine voiește să vie după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze».

«Crucea Domnului» înseamnă jertfa pentru Domnul. Pentru a fi urmaşul lui Iisus, trebuie să porţi «Crucea Lui».

A urma pe Domnul înseamnă a-L imita. Istoria sfântă ne dă atâtea exemple măreţe de eroism spiritual, în care cuvioşi şi cuvioase şi-au strunit trupul şi şi-au aţintit privirea asupra sufletului, făşind cu credinţă pe calea spre desăvârşire.

Înlăntuiţi în focul sacru al iubirii de Hristos, ei au păşit din treaptă în treaptă pe scara perfecţiunii, spre supremul ideal, unirea cu Hristos. Îrveşmântaţi în ştiinţa de Dumnezeu, cu inimă curată au ajuns la realizarea acelei fericiri, pe care Domnul o strigă de pe munte: «Fericii cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu» (Matei X, 8).

Sf. Apostol Pavel ne lămureşte ce înseamnă «lepădarea de sine», într-una din epistolele sale adresate înfloritoarei cetăţi, Efes, capitala Asiei proconsulare: «Să vă desbrăcaţi, adică, faţă cu vieţuirea noastră de mai înainte, de omul cel vechi, care se strică prin poftele amăgitoare» (Ef. IV, 22).

Omul vechi vede în semenul său nu un om, un prieten, ci un duşman, ce trebuie înfrânt, nu iubit. E rob poftelor şi instinctelor. Faptele lui nu sunt virtute, ci păcat. N'are în minte mereu trează Legea Domnului, ci legea împilării şi a asupririi. Omul vechi e trufaş, lacom, pismătăreţ, viclean, iubitor de averi, poftitor de veşminte, mâncăruri şi băuturi scumpe, ros de patimi şi de invidie, fricos, răzbunător, linguşitor cu superiorii şi tiran cu inferiorii. E un om instinctual şi nesociabil.

De acest om, rob al cărnii, să ne lepădăm.

Şi să ne îmbrăcăm în omul cel nou, omul luminii, erou al strădaniei şi al sfinţeniei.

«Să vă primeniţi, în duhul cugetului vostru, ne învaţă divinul Apostol al Neamurilor, îmbrăcându-vă în omul cel nou, care este făcut după chipul lui Dumnezeu, în dreptatea şi sfinţenia adevărului» (Efes. V, 23-24).

Ce înseamnă «a purta crucea», ne explică însuşi Domnul, când spune: «Că cine va voi să-şi mântuiască sufletul, îl va pierde; iar cine va pierde sufletul său, pentru Mine şi pentru Evanghelie, acela îl va mântui» (Marcu VIII, 35).

Crucea era — în epoca imperiilor asupritoare sclavagiste — obiect de tortură a sclavilor rebeli şi a soldaţilor mercenari răzvrătiţi.

Condamnatul era răstignit pe o cruce, în afara cetăţii, iar piroanele ţintuiau de lemn mâinile şi picioarele crucificatului. Moartea se producea fie prin vărsarea sângelui din arterele străpunse, fie printr'o congestie cerebrală, cauzată de poziţia nefirească a mâinilor, sau de poziţia corpului cu capul în jos, ca în cazul răstignirii Sf. Apostol Petru la Roma. Trupurile erau lăsate acolo zile întregi; animalele şi păsările de pradă rupeau bucăţi din carnea crucificatului. La Romani se introdusese obiceiul ca răstignirile să se facă în stadioane, apoi se dădea drumul fiarelor sălbatice, din circuri, care sfâşiau victimele lipsite de apărare, în strigătele pline de satisfacţie ale mulţimii, lacomă de sânge.

Obiceiul răstignirii s'a introdus şi în ţara sfântă, sub regii asmeinei, asupritori.

Prin sentinţa lui Pilat în procesul introdus şi susţinut în pretoriu de ahieriei, cărturarii şi fariseii din Ierusalim, Domnul nostru Iisus Hristos

a fost răstignit în afara Cetății Sfinte, în partea de Nord-Vest, pe muntele Golgota.

Frin jertfa Sa de bună voie, Mântuitorul a spălat păcatele omenirii și a împăcat pe om cu Dumnezeu.

De pe Golgota izvorăsc, în toate părțile, razele harului izbăvitor, curățitor. Crucea din obiect de supliciu, prin divinul Sânge care s'a vărsat pe ea, a devenit în creștinism «sfânta și de viață făcătoare Cruce».

A lua crucea sa înseamnă «a sacrifica viața noastră pentru Iisus și Evanghelia Sa, pentru a mântui sufletul, după cuvântul lui: «Nu vă temeți de cei ceucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă; temeți-vă mai curând de Acela care poate și sufletul și trupul să le piardă în Gheena» (Matei X, 28).

Incredințați de sensul spiritual al sfintei și de viață făcătoarei Cruci, putem urma pe Domnul. În această urmare începutul îl face Domnul. El cheamă la sine pe toți cei osteniți și împovărați, și îi odihnește (Mat. XI, 28), respinge pe bogați, cari trăiesc din asupra (Mat. XIX, 24). «Eu sunt pâinea vieții; cine vine la Mine nu va flămânzi și cine crede în Mine niciodată nu va înseta» (Ioan VI, 35).

Domnul Iisus ne îmbrățișează și ne învață blândețea și smerenia: «Luați jugul Meu asupra voastră și învățați-vă dela Mine, că sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă sufletelor voastre; că jugul Meu e bun și povara Mea este ușoară» (Mat. XI, 29 și 30).

A urma pe Domnul înseamnă a produce în sufletele noastre o totală și radicală prefacere, o adeziune la El, activă, imediată, fără condiții și fără rezerve. Și i-a zis altul: «Voi merge, Doamne, după Tine, dar mai întâi îngăduie-mi să-mi iau rămas bun dela cei din casa mea. Iisus, însă, a rostit către el: «Niciunul care pune mâna lui pe plug și se uită îndărăt, nu este potrivit pentru împărăția lui Dumnezeu» (Luca IX, 61-62), iar Sf. Apostol Pavel privind spre răsplata desăvârșirii, zice: «Fraților, eu pe mine însumi, până acum nu mă socotesc să o fi ajuns: Dar una fac: uitând cele ce sunt în urma mea și tinzând cât pot spre cele dinainte, alerg la semn, la răsplata chemării de sus, întru Hristos Iisus» (Filip. III, 13-14).

Îl urmăm pe Iisus, pentru că El este calea, adevărul și viața: «Eu sunt calca, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu, fără numai prin Mine» (Ioan XIV, 6; ibidem XIV, 2-3; II Cor. V, 1-10; Evrei XI, 10).

Iisus este învățător și model; Iisus este viața noastră: «Eu sunt viața, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne întru Mine și Eu întru el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic» (Ioan XV, 5).

Dar Sf. Apostol Pavel exclamă: «Că mie a vieții este Hristos și a muri, dobândă» (Filip. I, 21), iar în alt loc zice: «M'am răstignit împreună cu Hristos; și nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăește întru mine. Și viața mea de acum, în timp, o trăiesc cu credința în Fiul lui Dumnezeu., Cel ce m'a iubit și s'a dat pe Sine însuși pentru mine» (Galateni II, 20).

Să lucrăm toate ca pentru Domnul (Colos. III, 23), «până când toți vom fi ajuns la unitatea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârșit, la măsura vârstei deplinătății lui Hristos» (Efeseni IV, 13).

Desăvârșirea se lucrează aici pe pământ, unde credincioșii privind mereu spre Crucea suferinței lui Hristos, se învrednicesc de primirea harurilor celor necreate, care spală întinăriunea păcatelor.

Cu Hristos în inimi, în cugete, în simțiri și în fapte, credincioșii privesc spre Crucea Domnului, în acest lung drum de curățire trupească și exercițiu sufletesc ca la stindardul jertfei și biruinței.

La umbra ei își împospătează puterile spre a putea ajunge cu vrednicie la marele praznic al creștinătății, Sf. Paști. Aci învață jertfa, pocăința, mărturisirea și apropierea cu buze curate de Sfânta Impărtașanie, coroana tuturor strădaniilor noastre, unirea în iubire cu Hristos Domnul.

Unii însă vin cu crucea în mâna dreaptă și predică ura între popoare, desbinarea și războiul, pentru a-și asigura profiturile și viața de lene, lux și desfrânare.

Dar aceștia sunt falși creștini, farisei ai credinței, fiindcă poartă în mâna stângă sabia. Se adresează popoarelor dornice și iubitoare de pace, în numele crucii, și dacă nu se supun, atunci le amenință cu sabia, cu deslănțuirea unui război nimicitor de vieți curate, de mame, copii nevinoși și bătrâni, lipsiți de apărare, de nimicire a mulțimilor pașnice.

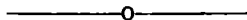
N'au înțeles nimic din sensul spiritual al Crucii, ca jertfă pentru progresul social al semenilor lor.

Nemărturisind pe Domnul în acest neam preacurvar și păcătos, nici Fiul Omului nu-i va recunoaște ca ucenici, când va veni în mărirea Tatălui Său, cu Sfinții Ingeri. Cei ce caută pe Domnul vor fi vii în inimile lor, viața în har de pe pământ, prelungindu-se peste culmi, în etern.

Plecând spre casele noastre, să purtăm cu vrednicie «Crucea Domnului», fiind mai buni, mai dreپți, mai harnici, mai milostivi, mai credincioși, mai iubitori de pace, mai buni părinți mai buni copii, mai buni soți, mai sinceri și devotați prieteni între noi, dovedind cu fapte, că suntem urmași ai Domnului, ucenici ai Domnului.

În această zi, când Sf. Cruce este scoasă, în chip solemn, din Sfintele Altare și așezată la loc de cinste, în mijlocul bisericii; în această zi, când credincioșii se apropie cu frică și cu evlavie o sărută, să cântăm cu toții: «Cruci Tale ne închinăm, Hristoase, și sfântă Invierca Ta o laudăm și o mărim». Amin!

Pr. GH. BEJGU

ROAGĂ-TE ȘI MUNCEȘTE ¹⁾

Era odinioară, la monahi, obiceiul mărturisit de documentele vremii, ca ucenicii să mediteze zile și nopți, săptămâni, luni și ani, ba uneori chiar toată viața, un cuvânt din Sfintele Scripturi, sau din Predania Sfântă, până ce socoteau că au epuizat toată bogăția lui de înțelepciune, de sevă de viață duhovnicească...

1. Meditație ținută studenților Institutului Teologic din București, la 21.X.1952.

Un asemenea cuvânt aş vrea să vă dau şi eu astă-seară pentru meditat, cu termen limitat, însă, la cele două, — trei minute câte rămânem împreună (deşi eu mărturisesc că n'am sfârşit nici azi de cugetat la el şi poate nu voi sfârşi decât când voi trece dincolo de zarea acestei lumi, cu toate că el mi-a fost dat şi mie, încă de pe când eram student, de un fost dascăl, — mort mai de mult —, pe o carte — distrusă şi ea într'un bombardament!). Dar mi-a rămas adânc întipărit în minte şi mi s'a părut că la acest început de an ar fi cel mai potrivit pentru mobilizarea potenţelor, a întregului entuziasm tineresc şi a tuturor năzuinţelor voastre sfinte de totală dăruire în slujba Bisericii şi a Patriei noastre.

Este vorba despre străvechea învăţătură, bine cunoscută nouă, tuturor, la care vom cugeta împreună astă-seară: «Roagă-te şi munceşte -- cra et labora!».

Este cuvântul care face o strânsă legătură între preocupările noastre duhovniceşti de membri ai Bisericii şi îndatoririle de cetăţeni ai Statului nostru:

«Roagă-te!» este specificul preocupărilor credincioşilor noştri de neconţină legătură cu Dumnezeu, pe calea rugăciunii; «munceşte!» ne rândueşte pe noi toţi în plină actualitate, în sforţările de zi de zi şi clipă de clipă.

Îmbinarea în mod armonios a acestor două ordine de preocupări a făcut specificul, autentic creştin, al acţiunii creştine în lume.

Căci aceste două cuvinte «Roagă-te» şi «munceşte» recheamă prezenţa Celui care a zis: «Tatăl Meu până acum lucrează, şi Eu lucrez». (Ioan V, 17); apoi pe a Sfântului Iosif, teslarul, pe a Sf. Apostoli, pe a Sf. Părinţi ca şi pe a Părinţilor pustiei, pe a noului de mărturisitori..., şi pe a smeriţilor preoţi de mir, cunoscuţi sau necunoscuţi nouă, dealungul celor nouăsprezece veacuri ale istoriei Bisericii creştine.

Intr'adevăr, religia creştină e, precum s'a spus, religia muncii, a muncii în duh de pocăinţă, de iubire, în duh de cruce, — e religia muncii, ca mijloc de iertarea păcatelor, de refacere a naturii ca mai înainte de cădere, de înfrânare a poftelor — condiţie a desăvârşirii morale şi a progresului sub toate formele.

Nu e deci de mirare că dela ultimul creştin care trebuia să-şi câştige pâinea sa şi a familiei sale şi până la anahoreţii pustiei, toţi au îmbinat rugăciunea cu munca de tot felul, în deosebi cu munca manuală.

Ne e bine cunoscută regula Sf. Pahomie, unul dintre întemeietorii monahismului creştin, care proporţiona hrana cu greutatea muncii fiecărui. Este cunoscută, deasemenea, viaţa de muncă şi de rugăciune a călugărismului răsăritean, care adeseori îşi vindea munca pentru ajutoarea regiunilor înfometate.

Sf. Casian Romanul afirmă, în ale sale «Institutiones», că nu ştie ce ajută mai mult la desăvârşirea pustnicilor pustiei: munca manuală sau rugăciunea... Iată de ce, rugându-ne şi muncind din răspuţeri în această instituţie a Sf. noastre Biserici, călcăm pe urmele celor mai desăvârşite dintre modelele creştine: pe urmele lui Paisie Vilicovschi, care înjugând zilele cu nopţile deasupra tomurilor brăcuite, făcuse escare pe scaunul pe care lucra, mintîndu-şi mai mult somnul şi foamea; călcăm pe urmele acelor vrednici înaintaşi ai noştri preoţi de mir, al căror port şi înfăţişare

și ale căror îndeletniciri nu-i deosebea, în cursul săptămânii, de țărani muncitori. Erau nu numai zugravi, xilografi, artiști de tot felul, ci și cismari, tâmplari, fierari, meșteșugari de tot felul. Și e bine cunoscut cazul unui preot de pe Valea Argeșului, care-și apăra barba de scânteii, la fierărie, băgând-o într'o traistă...

Să îndoim așa dar eforturile noastre pentru a justifica nădejdiile pe care le pune în noi Biserica și societatea și pentru a răspunde astfel jertfelor pe care le fac pentru noi familiile noastre, Biserica și Statul. Munca în sine, merită de altfel toate jertfele; prin ea ne asemănăm Creatorului și ne facem colaboratori ai lui Dumnezeu (I Cor., III, 9).

Prin ea continuăm tradiția vrednică de numele de creștin, a celor care lucrează fără preget și răgaz, «ziua și noaptea» (II Tesal. III, 8).

La încheierea trudei zilei de astăzi, înscrieți deci în cugetele voastre acest îndemn și această poruncă, care străbate la noi peste veacuri, din învățătura și mai ales din pilda nenumăraților ucenici ai Domnului.

«Ora et labora!»

«Roagă-te și muncește!».

Prof. N. Chițescu

EVENIMENTE DEOSEBITE LA ÎNCEPUTUL ANULUI 1953

După sărbătorirea celei de a 5-a aniversări a Republicii Populare Române, act săvârșit la 30 Decembrie 1947, începutul anului 1953 se scurge, zi de zi, cu evenimente și aniversări de mare însemnătate pentru poporul nostru muncitor și — unele dintre ele — pentru întreaga omenire muncitoare. Dintre acestea, considerăm de cea mai mare importanță a aminti următoarele:

A XXIX-a COMEMORARE A MORȚII LUI V. I. LENIN

Cel mai de seamă eveniment dela începutul acestui an a fost, fără îndoială, comemorarea lui V. I. Lenin, dela a cărui moarte s'au împlinit 29 ani.

La 21 Ianuarie întreaga omenire progresistă a comemorat pe Vladimir Ilici Lenin, cel mai mare geniu al omenirii muncitoare, întemeietorul Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și al primului Stat socialist din lume — Statul Sovietic.

Poporul român a cinstit în mod deosebit memoria marelui Lenin. În întreaga țară s'au ținut adunări ale camenilor muncii, cu prilejul acestei comemorări.

În Capitală, în sala Ateneului Republicii Populare Române, a avut loc o adunare comemorativă, organizată de Comitetul Orașenesc al Partidului Muncitoresc Român. Au participat membrii ai C.C. al P.M.R., ai Guvernului și ai Prezidiului Marii Adunări Naționale, activiști de partid și ai organizațiilor de masă, oameni ai științei, culturii și artei, stahanoviști și fruntași în producție, veniți să omagieze memoria celui mai mare geniu revoluționar al tuturor timpurilor, Vladimir Ilici Lenin.

Cu această ocazie a luat cuvântul Dl. C. Pârvulescu, membru în Biroul Politic al C.C. al P.M.R., care a vorbit despre a 29-a comemorare a morții lui Lenin.

În întreprinderile și instituțiunile din București — prin meetinguri și adunări — oamenii muncii au cinstit această comemorare, manifestân-

du-și sentimentele de recunoștință pentru marele îndrumător al lor, genialul Vladimir Ilici Lenin.

În ziua de 21 Ianuarie a.c., la Institutul Teologic de grad Universitar din București, întreaga preoțime a Capitalei, preoții cursiști, profesorii și studenții Institutului au ascultat cuvântul P. C. Preot Lector D. Fe-cioru, care a evocat memoria marelui Lenin, dela a cărui moarte s'au împlinit 29 de ani.

LUCRĂRILE PRIMEI SESIUNI A MARII ADUNĂRII NAȚIONALE

Vineri 23 Ianuarie au început lucrările primei sesiuni a Marii Adunări Naționale, aleasă pe baza noii Constituții a R.P.R., în alegerile dela 30 Noembrie 1952.

La deschidere, deputații au primit cu aplauze puternice pe conducătorii Partidului și ai Guvernului, în frunte cu Dl. Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Prima sesiune a Marii Adunări Naționale a fost deschisă de către Dl. Prof. C. I. Parhon, cel mai în vârstă deputat.

Procedându-se la alegerea președintelui și a celor doi vice-președinți, Marea Adunare Națională a ales pe Dl. C. Pârvulescu, ca președinte și pe tovarășii Gh. Stoica și Tiță Florea ca vicepreședinți.

În continuarea lucrărilor, Marea Adunare Națională adoptă ordinea de zi a primei sesiuni, din care reținem următoarele puncte de mare însemnătate:

- a) Bugetul R.P.R. pe anul 1953;
- b) Alegerea Prezidiului Marii Adunări Naționale;
- c) Formarea Guvernului R.P.R.;
- d) Alegerea Tribunalului Suprem al R.P.R.;
- e) Numirea Procurorului General al R.P.R.

Au fost alese apoi: comisia de validare și comisia pentru elaborarea Regulamentului interior de funcționare a Marii Adunări Naționale. După prezentarea rapoartelor acestor comisii, Marea Adunare Națională votează în unanimitate validarea deputaților aleși în alegerile din 30 Noembrie 1952 și adoptă tot în unanimitate, Regulamentul interior de funcționare a Marii Adunări Naționale.

În ședința din ziua de 24 Ianuarie a.c., Marea Adunare Națională a votat Bugetul pe 1953 al R.P.R., și după aceea a trecut la alegerea Prezidiului Marii Adunări Naționale, la formarea Guvernului, la alegerea președintelui și membrilor Tribunalului suprem al R.P.R. și la alegerea Procurorului General al R.P.R.

Au fost aleși în Prezidiul Marii Adunări Naționale:

Dr. Petru Groza — președinte;

Acad. Mihail Sadoveanu — vicepreședinte;

Mihai Mujic — vicepreședinte;

Gh. Marusi — secretar.

Memברי:

Dumitru Coliu, Liuba Chișinevschi, Iordache Grama, Ioan Huluță, Maria Ionescu, Ion Jora, Alexandru Moghioroș, Ștefan Țone, Eremia Pârdău, Nicolae Popa, Gl. Maior Ioan Rab, Nicolae Sălăgeanu și Maria Zidaru.

Guvernul R. P. R. a fost format astfel:

Președintele Consiliului de Miniștri — Gh. Gheorghiu-Dej;

Vicepreședinte al Consiliului de Miniștri — Icsif Chișinevschi;

Vicepreședinte al Consiliului de Miniștri — Gh. Apostol;

Vicepreședinte al Consiliului de Miniștri — Chivu Stoica;

Vicepreședinte al Consiliului de Miniștri — Gh. Vidrașcu;

Președintele Comitet. de Stat al Planificării — Miron Constantinescu;

Președintele Comisiei Controlului de Stat — Petre Borilă;

Ministrul Afacerilor Externe — Simion Bughici;

Ministrul Afacerilor Interne — Pavel Ștefan

Ministrul Agriculturii — Constantin Prisnea;

Ministrul Comerțului exterior — Alex. Bârlădeanu;

Ministrul Comerțului Interior — Vasile Malinschi;

Ministrul Construcțiilor și al Industriei Materialelor de Construcții—

Gh. Hoesu;

Ministrul Cultelor — P. Constantinescu-Iași;

Ministrul Căilor Ferate — Ionel Diaconescu;

Ministrul Energiei Electrice și Industriei Electrotehnice — Gh. Gaston

Marin;

Ministrul Finanțelor — Dumitru Petrescu;

Ministrul Forțelor Armate — Emil Bodnăraș;

Ministrul Gospodăriilor Agricole de Stat — Ion Vidrașcu;

Ministrul Gospodăriei Comunale și Industriei Locale — Anton Vlă-

doiu;

Ministrul Gospodăriei Silvice — Constantin Popescu;

Ministrul Industriei Alimentare — Dumitru Diaconescu;

Ministrul Industriei Cărnii, Peștelui și Laptelui — Pascu Ștefănescu;

Ministrul Industriei Cărbunelui — Eugen Matyas;

Ministrul Industriei Chimice — Mihail Florescu;

Ministrul Industriei Metalurgice — Carol Lonțear;

Ministrul Industriei Petrolului — Ion Dumitru;

Ministrul Industriei Lemnului, Hârtiei și Celulozei — Mihai Suder;

Ministrul Industriei Ușoare — Alexandru Sencovici;

Ministru Invățământului Public — Ion Nistor;

Ministrul Invățământului Superior — Ilie Murgulescu;

Ministrul Justiției — Anton Tatu Jianu;

Ministrul Poștelor și Telecomunicațiilor — Dumitru Simulescu;

Ministrul Prevederilor Sociale — Stela Enescu;

Ministrul Sănătății — Octavian Berlogea;
 Ministrul Securității Statului — Alex. Drăghici;
 Ministru Transporturilor Navale și Aeriene — Gh. D. Safer;
 Președintele Comitetului de Stat al Aprovizionării — Emil Stanciu;
 Președintele Comitetului de Stat pentru Colectarea Produselor Agricole — Ion Olteanu;
 Președintele Comitetului pentru Cinematografie — Nicolae Bellu;
 Președintele Comitetului pentru Artă — N. Popescu Doreanu;
 Președintele Comitetului pentru Arhitectură și Construcții — Nicolae Bădescu;

În aceeași ședință s'a făcut alegerea președintelui și membrilor Tribunalului Suprem al R. P. R. — Ca Președinte a fost ales Dl Deputat Ștețliu Nițulescu.

După aceasta a fost ales Procurorul General al R. P. R., în persoana D-lui Alexa Augustin.

SĂRBĂTORIREA CENTENARULUI TEATRULUI NAȚIONAL DIN BUCUREȘTI

Prima noastră scenă, Teatrul Național din București, și-a sărbătorit centenarul, între 14—24 Ianuarie. Această sărbătoare a culturii noastre se desfășoară în condiții în care teatrul, ca și întreaga noastră artă și cultură, a dobândit, în anii regimului democrat-popular, succese de mare însemnătate și cunoaște un avânt fără precedent.

Într'o ședință închinată sărbătoririi centenarului Teatrului Național, membrii Academiei R. P. R. au ascultat cu multă atenție cuvântările D-lor Mihail Sadoveanu, Camil Petrescu și alții, care au vorbit despre lupta îndârjită ce a fost dusă de înaintașii teatrului românesc, pentru înființarea Teatrului Național din București. Astăzi, prima noastră scenă se bucură de toată cinstirea cuvenită ei, datorită înlesnirilor ce i-au fost acordate pentru îndeplinirea rolului de educare a masselor.

LUCRĂRILE CELUI DE AL 3-lea CONGRES AL SINDICATELOR DIN R. P. R.

Cel de al 3-lea Congres al Sindicatelor din R. P. R., s'a ținut în București, în sala Expoziției din B-dul Gl. Magheru. La ședința de deschidere a Congresului au luat parte 700 delegați, aleși de cei aproape 2.300.000 membri ai sindicatelor, invitați și numeroși oaspeți veniți de peste hotare.

Printre oaspeți se remarcă prezența următoarelor personalități frun-taze ale mișcării sindicale mondiale:

Louis Saillant, secretar general al Federației Sindicale Mondiale, Ivan Petrovici Gureev, membru în Prezidiul Consiliului Central al sindicatelor din U.R.S.S., Vittorio Fleachia, senator, delegat al Confederației Generale a Muncii din Italia și alții.

La Congres au luat cuvântul numeroși reprezentanți ai diferitelor sindicate din R. P. R. și de peste hotare, subliniind unitatea de vederi și a intereselor sindicale.

Cuvântarea reprezentantului sindicatelor sovietice a prilejuit o caldă manifestare de dragoste și recunoștință pentru marea Uniune Sovietică, pentru genialul conducător și învățător al oamenilor muncii din lumea întreagă, cel mai bun prieten al poporului român, marele Stalin.

A CINCEA ANIVERSARE A TRATATULUI DE PRIETENIE, COLABORARE ȘI ASISTENȚĂ MUTUALĂ DINTRE U. R. S. S. ȘI R. P. R.

Aniversarea Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală dintre U.R.S.S. și R.P.R. o menționăm cu toată atențiunea pentru importanța pe care acest act o are în stabilirea legăturilor de prietenie cu marea noastră vecină dela Răsărit, în opera de construire a socialismului și în lupta pentru apărarea Păcii, pe care popoarele noastre o duc, împreună cu toate popoarele iubitoare de pace, împotriva ațâțătorilor la război.

Cu această ocazie s'a făcut un schimb de telegrame între Președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. ,marele Stalin și Dl. Gh. Gheorghiu-Dej, Președintele Consiliului de Miniștri al Republicii noastre populare.

Redăm textul acestor telegrame:

**TOVARAȘULUI GH. GHEORGHIU-DEJ
PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINIȘTRI AL
REPUBLICII POPULARE ROMANE.**

București.

Vă rog, Tovarășe Presedinte, pe D=Vs. si Guvernul Republicii Populare Române, să primiți felicitările mele cu prilejul celei de a 5-a aniversări a semnării Tratatului sovieto-român de prietenie, colaborare și asistență mutuală.

I. STALIN

**TOVARAȘULUI IOSIF VISSARIONOVICI STALIN
PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINIȘTRI AL U.R.S.S.**

Moscova-Kremlin

La împlinirea a 5 ani dela încheierea Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală între Republica Populară Română și Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste, vă exprim, iubite Iosif Vissarionovici, în

numele poporului român, al Guvernului R.P.R. și al meu personal, cele mai calde sentimente de dragoste și recunoștință pentru gloriosul popor sovietic, pentru Guvernul Uniunii Sovietice și pentru Dvs. personal.

Tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală între R. P. R. și U.R.S.S., oglindește relațiile țărilor noastre stabilite pe baza deplinei egalități și a colaborării frățești între popoare, pe baza respectării libertății, independenței și suveranității naționale, a încrederii, prieteniei și ajutorului reciproc, a luptei consecvente și hotărâte pentru apărarea păcii. Tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală între R. P. R. și U.R.S.S., oglindește relațiile de tip nou ce s'au statornicit între țările lagărului socializmului, relații care constituie una din chezășile nencetatei întăriri a frontului păcii și democrației.

Datorită ajutorului frățesc, permanent și multilateral, acordat de marele popor sovietic și de Dvs. personal, iubite Iosif Vissarionovici, poporul român în plin avânt de muncă creatoare a putut trece cu succes la marea operă de construire a socialismului, a transformat România dintr'o țară înapoiată într'o țară în care răsare o viață plină de lumină și bucurie.

Poporul român, conștient de îndatoririle sale, e hotărât să consacre toată energia și forța sa pentru a da o cât mai activă contribuție în lupta pentru pace, împotriva ațâțătorilor la un nou război, în cadrul mărețului front al păcii în fruntea căruia se află marea și invincibila Uniune Sovietică.

Cu prilejul celei de a 5-a aniversări a semnării tratatului româno-sovietic, poporul român urează din toată inima marelui său prieten și aliat, gloriosul popor sovietic, care înfăptuește cele mai înalte năzuințe ale omenirii, noi și minunate succese în lupta pentru construirea comunismului, pentru biruința în întreaga lume a măreței cauze a păcii.

Să trăiască în veci prietenia de nezdruincinat dintre poporul român și poporul sovietic.

Slavă celui mai bun prieten al poporului român, genialul conducător și învățător al oamenilor muncii din lumea întreagă, marele stegar al păcii, Iosif Vissarionovici Stalin!

GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ
Președintele Consiliului de Miniștri
al Republicii Populare Române.

Deasemeni s'a făcut schimb de telegrame, după cum urmează:

TOVARAȘULUI PETRU GROZA
PREȘEDINTELE PREZIDIULUI MARI ADUNĂRI NAȚIONALE
A REPUBLICII POPULARE ROMÂNE.

București

Primiți, tovarășe Președinte, felicitările Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. și ale mele personal, cu prilejul celei de a 5-a aniversări a semnării Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală între Uniunea Sovietică și Republica Populară Română!

N. SVERNIK

TOVARAȘULUI N. M. SVERNIK
PREȘEDINTELE PREZIDIULUI SOVIETULUI SUPREM AL U.R.S.S.
Moscova-Kremlin.

Cu ocazia împlinirii a 5 ani dela semnarea Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală între Republica Populară Română și Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste, vă rog să primiți, Tovarășe Președinte, în numele Prezidiului Marii Adunări Naționale și al meu personal, cele mai călduroase felicitări .

Tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală a consolidat relațiile de prietenie dintre țările noastre ,iar sprijinul prețios primit pe toate tărâmurile din partea Uniunii Sovietice, precum și bogata experiență a poporului sovietic, au constituit un neprețuit ajutor și un permanent îndreptar în munca noastră de construire a socialismului.

Poporul nostru va lupta și în viitor pentru a îndeplini cu succes mărețele sarcini ce-i stau în față și alături de celelalte popoare din lagărul păcii și al socialismului, în fruntea cărora se află poporul sovietic condus de tovarășul Stalin, va lupta dârz împotriva uneltirilor războinice imperialiste ,pentru victoria cauzei păcii în lumea întreagă.

DR. PETRU GROZA

Președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale a
 Republicii Populare Române

TOVARAȘULUI S. BUGHICI
MINISTRUL AFACERILOR EXTERNE
AL REPUBLICII POPULARE ROMANE

București

Cu prilejul celei de a 5-a aniversări a semnării Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală între Uniunea Sovietică și Republica Populară Română, vă trimit, tovarășe Ministru, felicitările mele cordiale împreună cu urări pentru întărirea continuă a prieteniei de nezdruccinat și a colaborării între țările noastre.

A. I. VAȘINSKI

TOVARAȘULUI ANDREI IANUAREVICI VAȘINSKI
MINISTRUL AFACERILOR EXTERNE AL U.R.S.S.

Moscova

Cu prilejul aniversării a 5 ani dela semnarea Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală între Republica Populară Română și U.R.S.S., vă rog să primiți, tovarășe Ministru, cele mai călduroase felicitări și urări de izbândă deplină în lupta pe care Uniunea Sovietică o duce în fruntea lagărului păcii și democrației, pentru apărarea păcii mondiale.

Tratatul dintre țările noastre este expresia politicii de pace dusă cu fermitate de Uniunea Sovietică, de colaborare frățască, de respect al

suveranității naționale, de apărare a independenței și libertății popoarelor. Eoadele acestui tratat sunt de o importanță hotărîtoare pentru construirea unei vieți noi în România democrat-populară, pentru apărarea independenței și suveranității de Stat a Republicii Populare Române. Poporul român își manifestă cu acest prilej adâncă recunoștință pentru ajutorul permanent frățesc acordat de marele popor sovietic.

Să se întărească necontenit prietenia și colaborarea dintre poporul român și poporul sovietic!

Să izbândească măreața luptă pentru apărarea păcii în fruntea căreia se află marea Uniune Sovietică și genialul conducător de popoare, stegarul păcii în lumea întreagă, tovarășul Iosif Vissarionovici Stalin!

Simion Bughici
Ministrul Afacerilor Externe
al Republicii Populare Române

— — — — —

Tot în cursul lunii Ianuarie, poporul român a sărbătorit aniversarea a cinci ani dela semnarea tratatelor de prietenie, colaborare și asistență mutuală și cu celelalte țări de democrație populară. Astfel, la 16 Ianuarie, cu R. P. Bulgaria și la 24 Ianuarie, cu R. P. Ungaria. Deasemenea la 25 Ianuarie, s'a sărbătorit aniversarea a patru ani dela semnarea tratatului cu R. P. Polonă.

Și cu aceste ocazii s'a făcut schimb de telegrame între Președinții Consiliilor de Miniștri — respectiv: Dl. Gh. Gheorghiu-Dej, R. P. R., Vălco Cervencov — R. P. Bulgaria, Mátyas Rakosi — R. P. Ungaria și Boleslav Bierut — R. P. Polonă; cum și între Președinții Adunărilor Naționale și între Miniștrii de Externe ai țărilor respective.

Insemnăm aceste evenimente și aniversări, dela începutul anului până în prezent și le acordăm atențiunea cuvenită, socotindu-le de cea mai mare importanță pentru poporul nostru muncitor în consolidarea regimului democrat-popular, în R. P. R., în lupta pentru apărarea păcii și în strângerea legăturilor noastre de prietenie cu țările din lagărul socialismului, în frunte cu marea Uniune Sovietică.

24 IANUARIE 1859

Mișcările revoluționare dela 1848, în Principatele Române, au fost înăbușite prin forța armată otomană, ca și prin acțiunea trădătoare a boierimii și burgheziei reacționare. Dar, din sămânța aruncată de Nicolae Bălcescu în Muntenia, ca și de Mihail Kogălniceanu în Moldova, aveau să încolțească și să se desvolte idei, fără de care, o Românie modernă, nu s'ar fi putut desvolta.

Nicolae Bălcescu avea să ducă o intensă activitate publicistică la Paris, susținând ideea unității celor două Principate Române încă din 1849.

Din anul următor, se păstrează o scrisoare a acestuia către amicul său Al. Golescu, căruia — după ce-i arată greșelile săvârșite de revoluționarii munteni la 1848 — îi comunică prevederile sale, demonstrându-i că în curând va avea loc unirea Moldovei cu Muntenia, după care nu va întârzia să se desăvârșească unirea tuturor Românilor din Nordul Dunării. Bălcescu era sigur de această unire politică și, în revista «România Viitoare» — acest titlu este așa de sugestiv — alături de prietenul său C. A. Rosetti, frații Golescu ș. a., duce o campanie de propagandă pentru susținerea ideii unității Principatelor Române dela Dunărea de Jos. Dar, sănătatea sdruncinată a marelui revoluționar român se înrăutățește și în toamna anului 1852, Nicolae Bălcescu moare în mizerie la Palermo, fiind îngropat într'un mormânt comun al săracilor, departe de țara pe care o iubise și pentru care luptase atât!

Mihail Kogălniceanu, mai fericit decât Bălcescu, se adăpostește temporar, după zădărnicierea revoltei dela Iași, din acelaș an 1848, în Bucovina. Și aici, între altele scrie broșura «Dorințele partidei naționale în Moldova», unde sunt expuse aceleași idei, cunoscute în publicistica lui Nicolae Bălcescu.

Lucrul început de Bălcescu și Kogălniceanu este continuat de acesta din urmă, alături de revoluționarii expulzați după 1848 și care duc o acțiune tot mai organizată și tot mai dărză, pentru cauza unirii noastre naționale.

Așa se explică împrejurările dela 1856, când în congresul dela Paris, care încheia războiul Crimeii, s'a pus în discuțiune și chestiunea Unirii Principatelor Românești. În acest congres, ca și în convenția dela 1858 (tot la Paris), Rusia — alături de Franța — ne-a sprijinit și ne-a ajutat în făurirea unității noastre, împotriva disperatei opoziții a Turciei, a Austriei și a Angliei, căroro nu le convenea să se formeze, aici la gurile Dunării, un Stat modern puternic, care să le strice socotelile capitaliste.

Și iată, anul acesta este al 94-lea, de când alegerea colonelului Alexandru Ioan Cuza ca Domn al Moldovei, la 5 Ianuarie 1859, și Munteniei, la 24 Ianuarie din acelaș an, a înfăptuit Unirea Principatelor, — ideia unității noastre naționale, urmărită de Bălcescu, Alecsandri, M. Kogălniceanu și alți tineri revoluționari. Încă depe vremea studenției, când era în vârsta numai de 20 de ani, Mihaıl Kogălniceanu a scris lucrările cu mult răsunet în Europa: «Limba și literatura română sau valahă (Rumanische oder walachische Sprache und Literatur) și «Istoria Valahiei, Moldovei și a valahilor transdunăreni» (Histoire de la Valachie, de la Moldovie et des valaques transdanubiens).

Divanurile ad-hoc, instituite pe baza deciziunilor luate în congresul dela Paris (1856), au proclamat pe temeiul dovezilor istorice aduse din belșug de tinerii revoluționari «ființa politică și națională» a Principatelor, «dreptul lor de State suverane» și necesitatea Unirii care ar garanta aceste drepturi, fiind în același timp forma naturală pentru «aceiași popor, omogen, identic ca nici un altul, pentrucă avem același început, același nume, aceeași limbă, aceeași religie, aceeași istorie, aceeași civilizație, aceeași legi, aceleași obiceiuri, aceleași temeri și speranțe, aceleași trebuințe de indestulat, aceleași hotare de păzit, aceleași dureri în trecut, același viitor de asigurat și în sfârșit, aceeași misiune de îndeplinit».

Astfel, la 5 Ianuarie 1859, Alexandru Ioan Cuza a fost ales domn al Moldovei.

Cu această ocaziune Mihai Kogălniceanu a rostit atunci, în Adunarea Electivă a Moldovei, următoarele:

«După una sută cincizeci și patru ani de dureri, de umiliri și degradație națională, Moldova a reintrat în vechiul său drept, consfințit prin stipulațiunile sale, dreptul de a-și alege pre capul său, pre Domnul.

Prin înălțarea Ta pre tronul lui Ștefan cel Mare s'au reinălțat însăși naționalitatea română. Alegându-Te de cap al său, neamul nostru au voit să împlinească o veche datorie către familia Ta, au voit să răsplătească sângele strămoșilor Tăi, vărsat pentru libertățile publice. Alegându-Te pre Tine Domn în țara noastră, noi am voit să arătăm lumii aceea ce toată țara dorește: la legi noi, om nou.

O, Doamne! mare și frumoasă-ți este misia!

Constituția din 7 (19) August ne însemnează o epocă nouă și Măria Ta ești chemat să o deschizi. Fii dar omul epocii; fă ca legea să înlocuiască arbitrarul; fă ca legea să fie tare, iar Tu, Măria Ta, ca Domn, fii bun, fii blând, — fii bun mai ales pentru acei pentru cari mai toți Domnii trecuți au fost nepăsători sau răi. Nu uita că, dacă cincizeci de deputați Te-au ales Domn, însă ai să domnești peste două milioane de oameni! Fă dar, ca Domnia Ta să fie cu totul de pace și de dreptate, împacă patimile și urile dintre noi și reintrodu în mijlocul nostru strămoșeasca frăție. Fii simplu, Măria Ta, fii bun, fii domn — cetățean; urechea Ta fie pururea deschisă la adevăr și închisă la minciuni și lingușire. Porți un frumos și scump nume, numele lui Alexandru cel Bun.

Să trăești dar mulți ani! Ca și dânsul, fă, o, Doamne, ca prin dreptatea Europei, prin dezvoltarea instituțiilor noastre, prin simțămintele Tale patriotice, să mai putem ajunge la acele timpuri glorioase ale nației noastre, când Alexandru cel Bun zicea ambasadurilor Împăratului din Bizanțiu că: România nu are altă ocrotire decât pe Dumnezeu și sabia sa. Să trăești, Măria Ta!».

A urmat apoi, peste 19 zile, adică la 24 Ianuarie 1859, alegerea Domnului pentru Muntenia, la București. Avusese loc și aici multe frământări, care — în cele din urmă — au fost înlăturate, când Dimitrie Ghica și Vasile Boerescu au propus candidatura lui Cuza Vodă al Moldovei. În unanimitate a fost ales Domn al Munteniei.

Sf. noastră Biserică creștină ortodoxă nu a rămas indiferentă, la acest mare act din viața Poporului nostru.

Slujitorii Bisericii noastre și conducătorii ei au fost părtași ai diferitelor manifestări prilejuite de acest mare act.

Astfel, ședința Adunării Elective a Moldovei, din Iași, care a avut loc în ziua de 5 Ianuarie, s'a deschis sub președinția Mitropolitului Sofronie Miclescu, care — cu această ocaziune — a rostit cuvintele următoare:

«Ziua pentru a alege pe Domnul Țării a sosit! Această Adunare menită pentru a fi legislativă, se găsește întrunită astăzi numai spre alegerea Domnului Țării. Nu mă îndoiesc, iubiiți mei compatrioți, că fiecare din D-voastră prețuește cât de importantă este această operație, și în cât grad viitorul țării se află legat cu rezultatul ei.

Mai înainte de a păși în lucrare, eu rog pe milostivul Dumnezeu ca să ne lumineze și să ne povățuiască spre a nemeri cu ale noastre voturi pre acela din candidați, care merită mai mult încrederea obștească și a căruia legături cu țara închezășuesc mai mult priincioasele cugetări ale sale către compatrioți. Așa dar fieștecare, povățuit de al său cuget, îndeplinească chemarea sa cu depunerea votului pentru această alegere, care potrivit cu înțelesul Convenției trebuie neapărat să ia sfârșit în ședința de azi».

La aceste cuvinte ale Mitropolitului, deputații Adunării Elective au strigat de trei ori: «Să trăiască Mitropolitul!», după care acesta a cetit cu glas tare formula jurământului.

Și cum votarea s'a făcut public, Mitropolitul Sofronie, — în calitate de Președinte al Adunării Elective, votează, rostind următoarea scurtă cuvântare:

«Aceasta este ziua, care o au făcut Domnul, să ne bucurăm și să ne veselini într'ansa».

Au trecut sute de ani, iubiiți mei compatrioți, de când Moldova perduse dreptul său de a-și alege pe Domnul Stăpânitor.

Acum când mila lui Dumnezeu s'a pogorât peste țara aceasta, ca ploaia pe pământ, însuflând prea puternicilor împărați ai Europei, cărora se cuvine din parte-ne adânci mulțumiri și a cărora numai aducere aminte face fericit pe un popor, am câștigat iarăși drepturile noastre, zic dar ca proorocul: că aceasta este schimbarea dreptei celui prea înalt și, precum în anul trecut am zis, că unde este turma, este și păstorul, iarăși mai repetez acelaș cuvânt și împreună cu toată Adunarea votez și subscriu pentru Colonelul Alexandru Cuza, pentru Domnul Stăpânitor Moldovei».

Cuvintele acestea au răsunat adânc în sufletele celor 48 de deputați ai Adunării Elective, toți votând pentru acela ce avea să fie Cuza Vodă — Domnul care a dat pentru prima oară pământ țăranilor.

În aceeași vreme, Mitropolitul Nifon, al Munteniei, avea să prezideze alegerea aceluiași Domnitor la București, pentru ca la 8 Februarie 1859, într'o ședință extraordinară să primească pe Alexandru Ioan Cuza acum Domn al ambelor Principate Române, întâmpinându-l cu aceste frumoase cuvinte, după ce Domnul depusese jurământul: «Măria Ta! Sunt secole de când acest popor, care te înconjoară și te îmbrățișează cu lacrimi de bucurie nu inceta strigând către Cel Atot-puternic și chemând luarea lui aminte la suferințele și durerile sale.

«În mijlocul atâtor nenorociri, de care fu apăsât, n'avu alt apărător decât singura credința sa în Dumnezeu și speranța într'o Providență care conduce pe cărări neștrăbătute către limanul așteptat.

«Iar Măria Ta, să trăești ani mulți ca să lași mai multe pagini de fapte în istoria dulcinei noastre Patrii».

În felul arătat mai sus, Biserica a sprijinit și ea și a binecuvântat marele act dela 1859: Unirea Principatelor.

Așa precum la 1859, Unirea Principatelor s'a înfăptuit cu ajutorul prietenesc al Rusiei, tot astfel în 1944, țara noastră a fost eliberată de sub jugul fascist de glorioasa Armată Sovietică, iar cu sprijinul multilateral al Mării Patrii a Socialismului, am cucerit independența și suveranitatea noastră națională.

Cu acest sprijin al Uniunii Sovietice țara noastră merge cu pași repezi spre progresul și bună starea visată de Bălcescu, de Kogălniceanu și de alți tineri din generația lor.

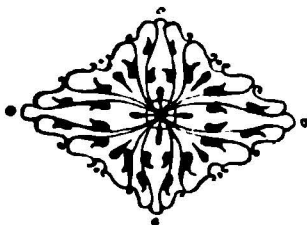
Cu acest sprijin avem o Constituție care garantează libertățile poporului în așa fel încât Guvernul Țării să ișțorască din Marea Adunare Națională, adevărați reprezentanți ai poporului; iar orașul Iași, vechea capitală a Moldovei, alături de atâtea alte orașe ale țării, a devenit «Scaunul Științei».

Urmând aceste pilde ale trecutului, Sf. noastră Biserică sprijină astăzi cu toată căldura lucrarea cea mare a creerii vieții celei noi din Patria noastră.

Apărând cauza Păcii — chezășia unui viitor fericit și prosper al Patriei noastre — Sf. noastră Biserică, preoți și vlădici, în frunte cu I. P. S. Patriarh Justinian, slujesc ca și cei din trecut Țara și Biserica, acum când poporul a intrat în plinătatea drepturilor sale.

Trăiască Republica Populară Română, scumpa noastră Patrie!

Redacția.

PENTRU APĂRAREA PĂCII

IN LEGĂTURĂ CU CONGRESUL POPOARELOR PENTRU APĂRAREA PĂCII DELA VIENA

În ziua de 22 Ianuarie a. c., orele 9, 30 dimineața, a avut loc în București o consfătuire a deservenților tuturor cultelor din Capitală.

Ședința s'a ținut în localul U.F.D.R., din Splaiul Independenței și a fost prezidată de Dl. I. Săndulescu, Secretarul Comitetului Orașenesc al Luptei pentru Pace din orașul București.

Prezidiul a fost alcătuit din P.C. Pr. Alexandru Ionescu, Vicar al Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor; P.C. Prot. Kreis, din partea cultului romano-catolic; Dr. Alperin din partea cultului mozaic; Dl. Popa din partea cultului baptist și pastorul Argai Zoltan din partea Bisericii Evanghelice din București.

Deschizând ședința, Dl. I. Săndulescu a dat cuvântul P.C. Preot Alexandru Ionescu, membru în Comitetul de Luptă pentru Pace, spre a face o dare de seamă despre lucrările Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii dela Viena, pentru a scoate apoi în evidență activitatea slujitorilor cultelor și noile sarcini pentru preoți în legătură cu acest Congres.

Părintele Alexandru Ionescu a spus următoarele:

«Este foarte greu să arate cineva — prin scris sau prin vorbe — măreția Congresului Popoarelor pentru Pace, care s'a ținut la Viena între 12—19 Decembrie 1952.

Trebue să fie un deosebit talent să poată cuprinde toate aspectele acestui măreț Congres, despre care — cu drept cuvânt — s'a zis că este unic în istoria lumii, unic prin compunerea lui, prin diversitatea convingerilor politice, economice și religioase ale participanților, prin diversitatea de limbi, care s'au vorbit; unic prin hotărârile ce s'au luat.

Au luat parte la acest Congres circa 2500 oameni, dintre cari 1857 delegați ai partizanilor păcii, peste 250 invitați, restul ziaristi, observatori, tehnicieni, etc.

Am făcut parte din delegația poporului nostru și mă simt obligat să mulțumesc, prin prietenul Săndulescu, secretarul comitetului orașenesc al Luptei pentru Pace din București, pentru această mare cinste, celor cari mi-au încredințat acest mandat.

Delegația noastră a fost alcătuită din 21 persoane, având ca președinte pe profesorul academician Traian Săvulescu. Am plecat din București în seara zilei de 9 Decembrie și am ajuns la Viena în dimineața zilei de 11 Decembrie.

La Budapesta — în trecere spre Viena — am fost întâmpinați cu multă căldură de prieteni, luptători pentru pace din acest oraș.

La Viena, deasemeni am fost întâmpinați de membri ai Comitetelor de Luptă pentru Pace din acest oraș, în frunte cu pastorul Koch, cinstit slujitor bisericesc și un destoinic luptător pentru pace.

Lucrările Congresului au început în după amiaza zilei de 12 Decembrie, în sala cea mare a unei monumentale clădiri: Konzerthaus. Sala era frumos împodobită: în fundul sălii — scena — era îmbrăcată în pânze mari albastre, pe care erau atașate 85 de drapele ale țărilor care se găseau prezente la Congres prin delegații lor.

Tot pe aceste pânze erau scrise în limbile: franceză, germană, rusă, engleză, italiană, spaniolă, chineză și arabă, cuvintele: Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii. În vederea înțelegerii discursurilor, fiecare scaun era înzestrat cu o cască, prin mijlocul căreia — mișcând un buton — fiecare participant asculta cuvântarea rostită dela tribună și care cuvântare era tradusă în același timp în cele șapte limbi oficiale ale Congresului: franceză, rusă, engleză, germană, italiană, spaniolă și chineză.

Fiecare cuvânt era șoptit apoi în sală, pentru urechile vecinilor apropiați, cari nu cunoșteau vreuna din aceste limbi, de către traducători voluntari în limba altor 70 și ceva de popoare.

Vă este cunoscut schimbul de scrisori dintre deputatul liberal italian G. Nititi și președintele Consiliului Mondial al Păcii, Prof. Joliot-Curie.

Cel dintâi a întrebat, dacă la acest Congres al Popoarelor pot participa și oameni cari nu fac parte din Mișcarea Mondială a Partizanilor Păcii. El a cerut — ca în cazul când li se admite acestora participarea — să se respecte unele condițiuni și anume:

1. Fiecare personalitate prezentă la Congres — chiar cu titlu de observator — să aibă dreptul de a lua cuvântul în ședințele plenare și să participe la lucrările în comisiuni.

2. Niciun congresist să nu fie considerat angajat politic sau moral de rezoluțiile, apelurile, moțiunile sau declarațiile, pe care nu le-a subscris.

3. Numele vreunui observator sau invitat să nu fie menționat în vreun comunicat al presei, fără asentimentul prealabil al celui în cauză.

4. Fiecare congresist să aibă posibilitatea de a se întâlni în reuniuni particulare naționale sau internaționale — în afara orelor de ședință.

5. Să fie garantată traducerea integrală a fiecărei intervenții, în limbile oficiale ale Congresului.

6. Fiecare congresist să aibă deplina libertate de a face declarații presei — nu importă din ce țară și nu importă cu ce tendință —; deasemeni să scrie articole despre lucrările Congresului, chiar în timpul desfășurării Congresului.

Acestei scrisori din 25 Septembrie 1952, Prof. Fr. Joliot-Curie i-a răspuns la 1 Octombrie 1952, că «la tribuna Congresului Popoarelor pentru Pace, se vor putea exprima liber, toți cei cari având moduri de viață diferite și având ideologii diferite, cred că:

1. Coexistența pașnică între regimuri este posibilă;
2. Diferențele între națiuni pot fi reglementate pe cale pașnică.

Congresul Popoarelor nu va putea fi o tribună unde să se discute meritele unui regim sau altul, meritele unui fel de viață sau altul...

Unicul obiectiv al Congresului Popoarelor este de a reuni toate voinele sincere, în vederea evitării unui nou și teribil conflict. Congresul este deschis tuturor mișcărilor, tuturor organizațiilor, tuturor oamenilor, cari caută în mod sincer drumul destinderii internaționale.

Puteți să asigurați — încheia prof. Joliot-Curie — pe amicii Dvs. că toate problemele prezentate în numele lor, vor fi satisfăcute».

În aceste gânduri și cu aceste hotărâri s'au adunat la Viena delegații popoarelor.

Și într'adevăr, la acest Congres au fost respectate toate acestea. O mărturisește aceasta Giuseppe Nitti în cuvântarea sa rostită la închiderea Congresului.

El a subliniat că la Congres s'au întrunit reprezentanți ai tuturor raselor, ai tuturor națiunilor, ai tuturor credințelor religioase, ai multor ideologii și partide politice.

«Toți delegații au avut posibilitatea de a lua cuvântul în ședințele plene sau în ședințele comisiunilor, putându-și exprima opiniunile în adevărata lor libertate. Ei și-au făcut cunoscute părerile, ideile și observațiile critice. De la tribuna Congresului Popoarelor — a declarat el — au fost rosite cuvântări, cari pot fi considerate documente de valoare și de aceea ar trebui să se tipărească o carte albă, care să cuprindă toate aceste cuvântări. Am depus o muncă rodnică și putem fi satisfăcuți de rezultatele obținute. Pentru a învinge, este necesar să crezi într'un ideal, este necesar să-ți aperi cauza cu curaj și cu abnegație. Mulți dintre noi vor întâmpina greutăți, când se vor înapoi în țările lor. Este cu putință să fie amenințați de primejdii. Ei bine, dragi prieteni, să pășim cu curaj în întâmpinarea lor, deoarece știm că vom apăra o cauză justă. Vom acționa cu toții împreună — luptători vechi și noi prieteni de astăzi — pentru înlăturarea spectrului războiului.

Credem în posibilitatea coexistenței pașnice a diferitelor regimuri. Credem că toate divergențele dintre națiuni pot fi rezolvate prin tratative. Suntem convinși că pacea poate fi salvată. Și vom lupta cu curaj și hotărâre pentru cauza ei».

Cu astfel de convingeri s'au adunat și au lucrat la Viena delegații și invitații din toată lumea la Congresul Popoarelor.

Printre participanți au fost: liberali, comuniști, socialiști, monarhiști, laburiști, pacifiști, din toate rasele și țările pământului.

Din Austria și din Australia, din China, din Chili și din Cuba, din Marea Britanie, din Malaya și Filipine, din S.U.A. și U.R.S.S., din Luxemburg, Belgia și țările scandinave, din Africa Neagră și din America Latină, din țările de democrație populară și din Canada, din Orientul Mijlociu și Africa de Sud — de pretutindeni — și cu păreri mult diferite unele

de altele. Din punct de vedere religios au fost aici de față, prin delegații lor, toate religiile și confesiunile pământului: creștini (ortodocși, romano-catolici, anglicani, protestanți, luterani, unitarieni, baptiști, adventiști), mozaici, mahomedani, budiști.

Și totuși, toată această diversitate de opinii și convingeri religioase sau politice, a fost unanimă în a apăra cauza păcii, cauza vieții.

«Istoria lumii nu cunoaște o adunare atât de largă, cu adevărat reprezentativă, a trimișilor tuturor păturilor populației din toate țările globului pământesc, cum a fost acest Congres al Popoarelor. Crește tot mai mult activitatea și organizarea masselor populare, care luptă pentru pace, tot mai mult se maturizează în masse înțelegerea necesității de a pune frâu agresorilor imperialiști».

Congresul Popoarelor dela Viena întrece pe cel dela Varșovia, prin diversitatea aceasta de opinii și convingeri. Aici n'au fost numai partizani ai păcii, semnatari ai Apelului dela Stockholm sau semnatari ai hotărârii Consiliului Mondial pentru încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri.

Iată de ce Congresul dela Viena este măreț, iată de ce este unic în istoria lumii de până astăzi.

*

Profesorul Fr. Joliot Curie, Președintele Consiliului Mondial al Păcii, a rostit prima cuvântare. După ce arată principalele motive de lansarea Apelului, în vederea convocării Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii, el arată că dacă opinia publică ar deveni conștientă de forța sa, ea este în măsură să promoveze și să facă să fie aplicate soluții rezonabile, de compromis, în problemele care despart popoarele. Mișcarea pentru pace aduce în discuția acestui Congres, rodul acțiunilor sale din trecut și soluțiile elaborate de ea. Ea dorește ca împreună cu celelalte forțe ale păcii să găsească modalitățile de realizare a unor acțiuni comune, fără a pretinde să monopolizeze acțiunile pentru pace și fără a încerca să-și subordoneze pe cineva».

Analizând problema coexistenței diferitelor regimuri, profesorul Joliot Curie arată că «a admite coexistența pașnică, înseamnă a respinge categoric spiritul de cruciadă, indiferent de pretextul sub care se deghizează — acela al «eliberării» unor popoare, așa zise asuprite, sau acela adesea invocat al unei «misiuni divine».

Pentru a face cu putință această coexistență pașnică, trebuie să căutăm căile de trecere dela starea de tensiune extremă, în care ne aflăm și care se caracterizează prin trei războaie, prin cursa înarmărilor și prin atmosfera războiului rece, la o stare de destindere, care să permită să se întreprindă tratative generale cu șanse de succes! Analizând situația internațională — războaiele în curs — remilitarizarea Japoniei și Germaniei, el încheie: «Suntem împuterniciții popoarelor și avem datoria să exprimăm în fața guvernelor, voința de pace a popoarelor. Trebuie să menținem legăturile stabilite în perioada pregătirii desfășurării acestui Congres. Suntem datori să răspundem prin fapte, prin fapte de pace marilor speranțe puse în noi». Profesorul Joliot Curie a propus și Congresul a admis, a se discuta următoarele trei puncte:

1. Libertatea și independența națională a tuturor țărilor.
2. Incetarea războaielor în curs.
3. Destinderea internațională.

Pe temeiul acestor trei teme s'au alcătuit trei comisii, din reprezentanți ai fiecărei delegații participante la Congres. Referatele acestor comisii au fost citite după aceea în fața plenului Congresului și aprobate aproape cu unanimitate.

La discuția celor trei teme — în plenul Congresului — au luat cuvântul peste două sute de vorbitori, arătându-și fiecare părerea și observațiile sale. Am reținut — din aceste discuții — lupta popoarelor din colonii pentru libertate, căci spunea unul dintre ei: «Nu poate fi pace în lume, fără libertate».

Nu a fost vorbitor, care să nu fi acuzat politica de asuprire și agresiune a imperialismului american. Există o mare ură împotriva acestei politici a guvernului american, de a subjuga toate popoarele lumii și de a le exploata.

Când s'a vorbit despre încetarea războaielor în curs, ne-a impresionat până la lacrimi cuvintele delegatului bravului și eroicului popor coreean. El a cerut congresiștilor să judece fiecare în ce stare s'ar afla, dacă oricare dintre cei prezenți ar cunoaște că în momentul în care stă, ascultă și discută la Viena — în țara sa, orașele și satele ar fi bombardate și arse cu napalm — când ar cunoaște că, copiii și femeia sa pot fi omorâți de bombe sau infectați cu ciumă sau holeră? A fost emoționant acest discurs și când s'a coborât dela tribună, a fost îmbrățișat cu căldură de foarte mulți congresiști.

Savanți sovietici, brazilieni, chinezi și alți vorbitori au confirmat că, în Coreea, ticăloșii imperialiști americani folosesc bomba bacteriologică.

Cu aceeași căldură a fost îmbrățișată de Congres și cauza popoarelor din Vietnam, din Laos, din Cambodge. Chiar delegații poporului francez au apărut cauza acestor popoare asuprite de guvernul francez, slugă a imperialismului american.

•

Pentru noi, slujitorii cultelor, Congresul prezintă mare interes. Cum am mai arătat, la acest Congres au luat parte ca delegați a milioane de credincioși, o mulțime de slujitori ai tuturor religiilor din lume.

Printre aceștia cităm: Mitropolitul Nicolae al Krutișelor, Mitropolitul Chiril al Plovdivului (Bulgaria), Episcopul Valerian (R.P.R.), Decanul de Canterbury, Hewlett Johnson (Anglia), Rev. James Endicott, profesor de teologie (Canada), Muftiul Qazim Hafezi (Albania), rev. Allan D. Brand (Australia), pastorul Johannes Herz, profesor de teologie (Germania), U. Pandita, șef religios budist (Birmania), Episcop al Bisericii metodiste, Cezar Dacorso (Brazilia), Rev. Narawila Dhammaratana, călugăr budist, scriitor foarte cunoscut (Ceylan), pastorul Johan Holtti (Finlanda), Rev. Bryn Thomas, doctor în filosofie (Marea Britanie), Rev. Jack Boggis (Marea Britanie), Episcopul Bisericii Reformate Albert Bereczky (Ungaria), Endre Babocza, provicar — Budapesta (Ungaria), Șeicul Hadji Ahmed Fauzi (Indonezia), Eminentă Sa Hojat Al-Islam Ali Akhar Borzghi (Iran), pastorul Ragnar Forbeck (Norvegia), pastorul Iosef Hro-

madtca (Cehoslovacia), Brynmor Williams, vicar din Liansamlet (Anglia), rabin Abraham Bick (New-York S.U.A.), Stanley Evans (Anglia), Kenneth Rawling (Anglia), Hary Holtti (Finlanda), Alexander Reid (Anglia), John W. Darr (S.U.A.), C. F. Berman (Bristol-Anglia), Wang Teu Chung (China), Wu Iso Chung (China), Shih Lu Chang (China), Petrus Vu Xuan Ky (Vietnam), Said Ali Akbar (Iran), Dévouée Mère (India), M. Shah — discipol al lui Gandi, Şeicul Ali Akhung-Agha-am-Zade (U.R.S.S.), pastorul Erwin Koch (Austria), Fr. Sylveter Wang (China); Rev. L. Hockendijk (Olanda), pastorul A.A. Bowyer — Biserica presbiteriană (Anglia), Alan Ecolstone-Sheffield (Anglia), Antoni Lemparty — preot catolic (Polonia), preotul Talmadge Sutton (S.U.A.), John H. Telfer, pastor (S.U.A.), Alphonse Masquelar, dela Misiunea Catolică (Belgia), P. Hourd, dela Misiunea Catolică (Belgia), Gilberto Sandrenoc (Cuba) şi alţii.

Au fost 65 de slujitori ai cultelor.

Au luat cuvântul — după însemnările mele — 16 clerici între care şi Mitropolitul Chiril al Bulgariei.

Toţi şi-au manifestat părerea lor sinceră în numele milioanei de credincioşi pe cari îi păstoresc, arătând că apărarea păcii este datoria tuturor oamenilor cinstiţi.

Nu trebuie uitat, că mare parte din aceşti slujitori s'au expus la primejdii, înfruntând voinţa guvernelor şi poate chiar a căpeteniilor lor religioase — şi au venit aici cu gând şi cu atitudine de adevăraţi păstori, care îşi pun sufletul lor pentru viaţa păstorilor lor. Ei cunosc prea bine că apărarea păcii este apărarea vieţii, iar cei ce sunt creştini mai ştiu că Domnul şi Învăţătorul lor le-a spus că El pentru aceasta a venit în lume, ca «lumea viaţă să aibă şi mai mult să aibă» (Ioan X, 10).

«Numerosi Norvegieni — spunea pastorul Ragnar Forbeck, din Norvegia — încep să-şi dea seama că adeziunea lor la pactul Atlantic a fost o greşeală pentru ţara noastră. La noi şi în ţările scandinave, acţiunea pentru apărarea păcii câştigă teren». El declară mai departe că a fost foarte impresionat de suferinţele popoarelor coloniale. El a văzut la Viena o manifestare a solidarităţii umane şi a terminat discursul său cu urarea ca popoarele să se unească pentru pace într'o mare familie, cum le vrea «Creatorul».

«Crima cea mai gravă — spunea şeicul Akhund Aga Ali Zade — este de a face să curgă sângele nevinovaţilor. Dumnezeu repudiază nedreptatea şi oamenii de bună credinţă trebuie să lupte împotriva războiului. El se bucură când vede adunaţi în acest Congres, oameni așa de diferiți, uniți în aceeași dorință de a evita o nouă catastrofă.

Oamenii trebuie să lupte pentru pace, contra războiului». În încheiere a citit versurile unui vechi poet din ţara lui:

Regiunile diferite nu ne despart,
 limbile diferite nu ne despart,
 frontierele naţionale nu ne despart,
 Evanghelia şi Coranul nu ne despart,
 munţii cei înalţi nu ne despart,
 Nordul, Sudul, Vestul şi Estul nu ne despart».

V'am citat câteva din frazele discursului acestor slujitori, ca să vă dați seama de felul cum gândesc acești păstori cinstiți în această mare cauză a apărării păcii. Și ca ei au gândit toți ceilalți și nu mă îndoiesc că oricare dintre noi gândește și activează la fel.

Au fost și mireni, cari au vorbit în numele unor mișcări religioase. Așa, spre exemplu, a fost d-na Zenab Algazali Algebeli — președinta Asociației Generale a femeilor mahomedane din Egipt; aceasta a făcut — așa putea spune — o apologie a islamismului, arătând marile merite ale acestei religii în apărarea păcii; a vorbit după aceea d-na M. Klara Faslunder din Germania, care citând cuvintele Sf. Apostol Pavel: «Nu mai este iudeu, nici elin, nici scit sau barbar. Voi sunteți toți frați în Hristos» —, arată că toți oamenii fără excepție sunt frați și prin urmare să se iubească între ei. În numele mișcării creștine pentru pace, din Italia, au vorbit d-nele Alexandra Piagio și Ada Alessandrini, care au arătat că trebuie să biruim neîncrederea, pentru a face posibile consfăturile pașnice între oameni de concepții politice diferite. Aceasta este voința cercurilor largi ale opiniei publice mondiale.

Un catolic din Germania, fost prieten al lui Adenauer, deputatul creștin italian dl. Terranova, un adept al lui Gandhi, dl. Kumarapa și mulți alți au vorbit în același sens.

Momente mai de seamă, în ce privește manifestarea slujitorilor Cultelor la acest Congres, au fost două:

Primul, când monseniorul Mate Jonas din Ungaria a prezentat Prezidiului Congresului o carte în care se găseau exprimate în scris, mesajile a 3340 preoți romano-catolici cu semnăturile lor. Momentul acesta a fost viu și îndelung aplaudat de toți congresiștii.

Al doilea moment a fost când preotul englez Evans Stanley — determinat de un apel al creștinilor din Coreea de Sud și din Coreea de Nord către creștinii din Anglia, prin care se cerea sprijinul acestora în vederea încetării războiului din Coreea — a prezentat următoarea chemare către toți creștinii din lume.

«Noi, subsemnații membri ai Clerului, pastori și personalități religioase suntem profund turburați de continuarea ostilităților din Coreea. În apropierea Crăciunului — sărbătoarea păcii — ni se pare intolerabil ca masacrele neîncetate din Coreea să continue, în timp ce discuțiile pentru armistițiu au fost înăbușate. Căci continuarea ostilităților nu poate decât să facă rău acestor tratative și să facă rezultatul lor tot mai dificil.

Noi putem să ne dăm seamă mai profund de oroarea care apasă Coreea la ora actuală, grație unui apel turburător, adresat creștinilor din Occident de o conferință a creștinilor reunită la Phenian.

Dacă unitatea creștină are într'adevăr un sens cât de cât, noi nu putem rămâne surzi la apelul fraților noștri din Coreea, adresat din prăpastia întinericului foarte crud al războiului, din partea cea mai îndepărtată a orașelor și satelor lor, distruse de bombe, din mijlocul focului, pe care l-au aprins napalmul. Noi stăruim de a se pune în practică vechea noastră maximă creștină, cuvintele pe care le repetăm la Crăciun: «Pace pe pământ»!

Și Stanley a continuat:

«Pentru aceasta ne unim vocile noastre cu ale lor și invităm pe frații noștri creștini din Marea Britanie și din lume să facă din Crăciun o rea-

litate: Cerem stăruitor guvernului nostru, de a întrebuița totul pentru a ajunge la încetarea focului în Coreea, cu speranța fermă că odată oprit masacrul ce continuă acolo, tratativele de armistițiu vor avea șanse de reușită.

Am înțeles că ceilalți membri ai clerului, prezenți la Congres, sunt dornici de a se alătura clerului britanic, pentru a arăta mai din plin că ei sunt solidari în suferințele poporului coreean și de a cere sfârșitul conflictului din Coreea.

Eu sper că și celelalte personalități religioase se vor alătura nouă.

Și pentru a permite această uniune, am adăugat un paragraf la declarația noastră, unde se zice:

Independent de Crăciun, noi, reprezentanții celorlalte religii, unim vocea noastră la acest apel. Invit personalitățile religioase prezente la acest Congres, să vină acum pentru a semna această declarație».

La întrebarea lui Stanley: cine vrea să semneze acest apel, slujitorii diferitelor culte s'au ridicat de la locurile lor și au venit la masa prezidiului, pentru a-l semna. În fruntea acestora a venit Mitropolitul Nicolae al Kutitelor, însoțit de Decanul Johnson.

Era ora 1,30 după miezul nopții.

Bucuria și entuziasmul cu care a fost primită această manifestare a clericilor este foarte greu de arătat prin vorbe. Aplauze, urale în sală, îmbrățișări între clerici, strigăte de pretutindeni: «Pace», «Pace», «Trăiască Pacea!».

Manifestarea aceasta a durat circa 30 minute — și nu uitați că era după miezul nopții și era a doua ședință de noapte. Pentru noi preoții ortodocși, ar fi și al treilea moment, atunci când Mitropolitul Chiril al Plovdivului a arătat că Biserica Ortodoxă de pretutindeni îmbrățișează cu căldură cauza păcii, lucru ce deasemeni a impresionat pe participanți.

*

Acestea au fost manifestările mai de seamă ale slujitorilor cultelor, participanți la acest Congres.

Din aceste manifestări ca și din cuvântările rostite, se desprinde un adevăr: dorința oamenilor cinstiți de a apăra cauza păcii, dorința sutelor de milioane de oameni credincioși de pe întreg pământul, ca să înceteze focul din Coreea, din Vietnam, din Laos, din Cambodge; dorința sutelor de milioane de oameni credincioși, ca marile puteri: U.R.S.S., S.U.A., Marea Britanie, China și Franța să ajungă la o înțelegere, la încheierea unui Pact al Păcii; dorința sutelor de milioane de oameni, ca fiecare popor să-și aibă libertatea și independența sa; dorința sutelor de milioane de oameni, ca să învingă cauza păcii.

«Pacea are nevoie de Dumnezeu, dar Dumnezeu are nevoie de oameni», spunea deputatul creștin Terranova, din Italia. «Strigătul de alarmă pe care voi și noi — prin urmare, din puncte de vedere poate oțuse, din preocupări naționale diverse — îl lansăm de la acest Congres, poate și trebuie să ridice conștiințele, să mobilizeze oamenii pentru pace, dacă cineva nu vrea ca mâine oamenii să fie mobilizați pentru război; să lumineze popoarele care astăzi sunt fără apărare, la discreția minciunilor și provocărilor.

Izolați, împărțiți, noi vom fi victimele designate pentru sacrificiu. Uniți, noi vom crea bazele fraternității popoarelor, fraternitate în care fiecare națiune va trăi și se va dezvolta pacific după propriile sale aspirații.

Acesta este angajamentul nostru».

Intr'adevăr, după ce s'a anunțat rezultatul votului cu privire la cele două acte emise de Congres, în sala cea mare a Congresului s'a iscat o turtună de aclamații; un entuziasm pe care cu greu ar putea cineva să-l descrie. Cu toate că era ora 3 după miezul nopții și prin urmare toți participanții erau obosiți, a fost o manifestație înflăcărată, plină de entuziasm. S'au cântat cântece tineresti din diferite părți ale sălii. S'au aruncat batiste, fulare, cravate, s'au prins toți de braț și timp de o jumătate de oră s'a strigat în toate limbile pământului: «Pace, pace, trăiască pacea, vrem pace!».

Da. Popoarele lumii vor pace!

Și Dl. Jean Paul Sartre și Dl. Kitchlew și fostul Cancelar Wirth din Germania și elvețianul pacifist Renè Bovard și lucrătorul australian Eduard Esquivel și profesorul J. D. Bernal, toți vorbitorii din toate părțile lumii au exprimat dorința popoarelor lor, că toți vor pace.

*

Nu pot lăsa sub tăcere, fără a vă vorbi câteva cuvinte despre doi mari oratori, cari au impresionat în mod deosebit lucrările Congresului dela Viena: Ilya Ehrenburg și Al. Corneiciuk.

«În numele delegației sovietice — spunea Ehrenburg — eu propun acestui mare Congres să confirme dreptul inalienabil al tuturor popoarelor la independența lor națională — dreptul de a trăi după felul lor, fără a se supune prescripției străine. Modul de viață belgian, sau guatemalic, sau iranian, merită aceeași stimă ca modul de viață american. Popoarele care gândesc diferit pot să se ajute între ele, schimbând cărți și descoperiri, materii prime și produse. Dar pentru aceasta este indispensabil de a observa principiul reciprocității și de a admite egalitatea tuturor statelor suverane. Securitatea tuturor națiunilor trebuie să fie asigurată de un pact al marilor puteri, de lichidarea diferitelor blocuri agresive, prin punerea în valoare a tratatelor de amiciție și asistență mutuală; prin revenirea O.N.U. la principiile cari au fost la baza constituirii sale.

Este o veche și înțeleaptă maximă franceză: Cărbunarul este stăpân în casa sa. Să-mi fie permis să sfârșesc intervenția mea prin cuvintele: Trăiască cărbunarul, stăpân în casa sa!»!

Acesta a fost punctul de vedere al delegației sovietice, și pentru a dovedi că într'adevăr politica U.R.S.S. este o politică de pace, îmi îngădui să citez d'n cuvântarea scriitorului Al. Corneiciuk:

«Eu vreau să vă evoc două programe formulate de doi oameni de Stat în două continente diferite. La 4 Septembrie 1952, Eisenhower a declarat la un meeting al partidului republican la Filadelfia: «Astăzi inițiativa noastră, imaginația noastră, sistemul nostru de producție sunt din nou trase spre război și în perspectiva războiului, economia noastră este o economie de război. prosperitatea noastră este o prosperitate de război».

**Dl. Prof. P. Constantinescu-Iași, P. S. Episcop Valerian al Oradiei și P. C. Alexandru Ionescu, membri
in delegația poporului român la Congresul Popoarelor, discutând cu alți delegați la Congres: pastorul
E. Koch (Austria) și reverendul Stanley Evans (Anglia).**

Noi vedem -- spune Corneiciuk -- cum această perspectivă se manifestă față de poporul corean. Lumea nu va uita niciodată suferințele de neegalat ale Coreei martire și eroice.

Noi înțelegem perfect cum această perspectivă s'ar manifesta față de toate popoarele lumii, înțelegând deci și poporul american.

Dar există și altă perspectivă. Ea a fost trasată de unul din marii conducători ai poporului sovietic, G. M. Malencov, și poporul sovietic a acceptat-o din toată inima. G. M. Malencov a zis:

«Există perspectiva menținerii păcii, perspectiva păcii între popoare. Această perspectivă cere interzicerea propagandei de război, conform decizunii O.N.U.-lui; — interzicerea armelor atomice și bacteriologice, reducerea progresivă a forțelor armate, ale marilor puteri, încheierea unui Pact al Păcii între puteri, extinderea comerțului între țări, restabilirea schimbului internațional unic și alte măsuri asemănătoare în vederea consolidării păcii,

Infăptuirea acestor măsuri va consolida pacea, va scăpa popoarele de frica războiului, va ține capăt risipei inutile a resurselor materiale, care merg în armamente și în prepararea unui război de exterminare și va permite folosirea acestora pentru binele popoarelor. Uniunea Sovietică este pentru aplicarea acestor măsuri pentru perspectiva păcii între popoare».

Iată, scumpi prieteni, a spus vorbitorul, perspectiva care umple de entuziasm poporul sovietic. Aș fi fericit, dragi prieteni, dacă această perspectivă luminoasă, care dă aripi popoarelor — perspectiva păcii — v'ar apărea, așa cum apare partizanilor păcii sovietici.

Această cale este cea bună. Ea conduce la triumful vieții asupra morții, al păcii asupra războiului.

Viața a arătat că forțele păcii sunt incomparabil mai mari decât cele ale războiului.

Că provocătorii la război, caută să ne înspăimânte! Ei mint când spun că alarma este în sufletele noastre și frica în inimile noastre.

Este neadevărat!

Guvernele trec, poporul este etern. Și astăzi când toate popoarele lumii se unesc din ce în ce mai mult contra războiului, victoria va fi a popoarelor».

Am amintit aceste două cuvântări pentru frumusețea lor, pentru că ele exprimă realitatea și adevărul, pentru că congresiștii le-au salutat în mod deosebit. Menționez că la Congresul dela Viena, mulți delegați ai popoarelor au vorbit și în numele guvernelor lor, cum spre exemplu delegatul Mexicului, al Braziliei, al Iranului, al Indiei — ca să vorbim numai de țările din sfera occidentală — unde cunoaștem prea bine — că guvernele respective — ca și Iuda-Tito, sunt în slujba capitalismului și imperialismului mondial.

*

La Congres s'au primit foarte multe mesagii, așa spre exemplu: preotul Uphaus Wiliard din America, pastorul Niemöller din Germania Occidentală, cântărețul Robesson etc.

O deosebită impresie asupra congresiștilor a făcut-o mesagiul cultelor din țara noastră, semnat de conducătorii cultelor în frunte cu Întâistătătorul Bisericii creștine ortodoxe, I. P. S. Patriarh Justinian.

Sunt multe de vorbit despre lucrările Congresului din Viena.

Pentru orientarea noastră este bine să cunoaștem în afară de discursul Președintelui Joliot Curie și discursul Președintelui delegației noastre, academicianul Traian Săvulescu.

În aceste două discursuri se cuprinde sensul și rostul Congresului.

Poporul nostru își construiește o viață nouă. El preferă să trăiască liber și stăpân pe destinele lui — să trăiască în pace. El nu vrea să mai trăiască sub bombe; el nu vrea război.

Ca deservenți ai diferitelor credințe religioase, pe noi toți ne obligă conștiințele noastre față de Dumnezeu căruiua ne închinăm: să fim slujitori ai păcii.

Avem și o datorie patriotică față de țara noastră, față de poporul nostru, față de credincioșii noștri. Să fim în slujba vieții, nu a morții, a realizărilor, nu a distrugerilor; în slujba păcii, nu a războiului.

Cele două documente ale Congresului Popoarelor: Apelul Congresului Popoarelor pentru Apărarea Păcii și Mesajul adresat guvernelor celor cinci mari puteri, să ne fie călăuză și îndemn în activitatea noastră socială.

Aceste două acte cuprind în sine toate lucrările și hotărârile Congresului de Pace al Popoarelor dela Viena.

Să difuzăm alături de ceilalți apărători ai păcii, aceste documente până în cele mai îndepărtate cămine ale parohiilor noastre. Să nu rămână credincios al Bisericilor noastre care să nu cunoască aceste hotărâri.

În predicile noastre, în discuțiunile noastre personale, dela om la om, din orice manifestare a noastră, să se vadă că noi, în mod cinstit apărăm cauza păcii — cauza dreptății.

Popoarele își iau în mâini scarta lor, și cum spunea Marele Stalin, dacă ele își iau scarta lor în mâinile lor, pacea va fi salvată.

Pacea poate fi salvată!

Pacea trebuie salvată!

Trăiască Pacea între Popoare!

După cuvântarea rostită de P. C. Pr. Alexandru Ionescu, Vicar al Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor, Dl. I. Săndulescu — secretarul Comitetului orașenesc al Luptei pentru Pace, din orașul București, a rugat pe cei prezenți să se înscrie la cuvânt pentru întrebări, completări și propuneri.

Au luat cuvântul:

- P. C. Pr. Gh. Țițeica — Biserica Sf. Treime-Ghencea,
- P. C. Pr. Chiril Popescu — Bis. Sf. Silvestru,
- Dl. Florescu, din partea «cultului creștin după Evanghelie»,
- P. C. Pr. Vasile Ionescu — Apărătorii Patriei,
- Dl. Tachici, dela cultul adventist,
- P. C. Pr. Ion Nicolau — Bis. Sf. Dumitru-Colentina,
- P. C. Pr. Const. Moise — Bis. Sf. Vineri Nouă,
- Dl. Popa, dela cultul baptist,
- Dl. Dr. Rabin D. Landman, din partea cultului mozaic.

Vorbitorii și-au exprimat dragostea și devotamentul lor pentru sfânta cauză a Păcii, luându-și angajamente că vor activa cu toată hotărârea pentru prelucrarea hotărîrilor Congresului Popoarelor pentru Pace, dela Viena.

Dl. I. Săndulescu a încheiat seria cuvântărilor, rugând pe toți slujitorii cultelor din București, ca în afară de activitatea PP.CC. LL. pe cale profesională și din fața sf. altare, să facă cetățenilor cunoscută această activitate în comitetele de luptă pentru pace din circumscripții, astfel încât toți oamenii cinstiți din Capitala scumpei noastre țări, să devină devotați și cinstiți apărători ai cauzei Păcii.

Intr'o atmosferă de cald entuziasm, ședința a luat sfârșit, la orele 13.

Redacția

RECENZII

CARTE DE RUGĂCIUNE pentru tot creștinul, cuprinzând rugăciunile de trebuință, cântările Sfintei Liturghii, însemnări din tipic și felurite povățuiri de folos obștesc. Tipărită cu binecuvântarea Sfântului Sinod și prin stăruința Inalt Prea Sfințitului și Prea Fericitului Justinian, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române. — Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 1951. XVI+480 pagini.

Din dorința de a pune la îndemâna slujitorilor și mai ales a credincioșilor, o cât mai bogată și instructivă Carte de Rugăciuni, care să îmbrățișeze laolaltă trebuințele fiecărui creștin, după diferite vârste și împrejurări, Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, din inițiativa Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, a dat la lumină, în editura Institutului Biblic și de Misiune, «Cartea de rugăciuni pentru tot creștinul».

Dacă — după cum știm — în fruntea mijloacelor spirituale pentru dobândirea harului divin și pentru mântuirea sufletului, stă arma rugăciunii, înțelegem motivul înalt pentru care Sf. Sinod a purces mai întâi la alcătuirea și difuzarea acestei folositoare cărți duhovnicești. Căci, în adevăr, pronunțând cuvântul «rugăciune» înseamnă a aminti pe cea mai însemnată datorie religioasă, cea mai neclintită îndeletnicire a credincioșilor, și cea mai dulce bucurie a vieții creștinești.

Expunând, în cele ce urmează, planul, iconomia și cuprinsul Cărții de Rugăciuni nou apărute, socotim că închinăm un smerit omagiu Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, și, în același timp, contribuim la întinderea cunoașterii ei de către credincioșii dornici de sporire duhovnicească.

După un «Cuvânt către cetitori», în care Inalt Prea Sfințitul Patriarh arată ființa felurilor rugăciunii și binefacerilor ei, ca «aripa credinței, roada nădejzii, oglinda dragostei, pecetea virtuții, zăvorul păcatului, izvor de sfințenie și trăire creștinească, pavăza care ne ocrotește de boldul ispitelor, cheia cu care deschidem porțile cerului și lășăm să coboare asupra noastră harul lui Dumnezeu» — și în care se înfățișează planul lucrării, prin subdiviziunile ei în cele cinci părți —, **Rugăciunea cea mai scurtă.**

Pravila pe scurt, Rugăciunile de zi și de noapte, Imbisericirea și Pentru sporirea duhovnicească, cum și mănunchiul de Invățături și orânduiri creștinești —, încheind cu îndemnul călduros către credincioși de a ceti această carte cu osârdie pentru «domnia păcii în toată lumea» —, urmează o serie de «Invățături» trebuincioase oricărui creștin, ca să știe cum să se închine, cum să se roage lui Dumnezeu și cum trebuie să fie rugăciunea (pp. XIII-XVI), explicând ce este sfânta cruce și cum trebuie făcută, ce sunt metaforele, închinăciunile și ingenuncherile și când trebuiesc făcute.

Partea I este intitulată: «**Rugăciunea cea mai scurtă**» și cuprinde — după o scurtă povățuire — rugăciunile cele mai scurte: la facerea sfinței cruci, la vreme de nezac și ispită. Cele douăsprezece închinăciuni din Postul Mare, stihuri alese din Psaltire, la nevoie de ajutor, la necazuri, la asupra, la desnădejde, când ai greșit, pentru iertarea păcatelor, când mulțumești lui Dumnezeu, pentru slăvirea lui Dumnezeu; — apoi Rugăciunea ceasurilor din noapte și din zi (pp. 5—12).

Partea II este intitulată «**Pravila pe scurt**» care — după cum arată povățuirea dinainte — cuprinde rugăciuni scurte, pentru împrejurări grele și deosebite în care credinciosul nu poate avea la îndemână Cartea de rugăciuni sau când nu are răgazul trebuitor ca să se roage mai pe larg. Această parte cuprinde: stihuri pregătitoare, Rugăciunile începătoare. Psalmul 50 al lui David. Rugăciune către Mântuitorul Hristos. Crezul sau simbolul credinței, tropare, altă rugăciune către Mântuitorul Hristos, Rugăciune de pomenire și cercetarea cugetului — pentru Biserică, pentru părinți și rudeni, pentru tine însuși — Rugăciune de pocăință, Pentru morți și Rugăciunile de sfârșit (pp. 17—28).

Partea III este intitulată «**Rugăciuni de zi și de noapte**» și începe cu îndemnul: «**Nu uita ceasurile tale de rugăciune, că nu știi ce va urma... Așa dar, după ce te scoli și te speli, adună-ți gândurile, alungă toate grijele, fă semnul crucii și, cu evlavie și fără grăbire, zi mai întâi de toate rugăciunile...**».

Urmează troparele dimineții, Rugăciune către Sfânta Treime, Rugăciune către Dumnezeu Tatăl, către Ingerul păzitor, către Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu; apoi Rugăciunile de peste zi, pentru începerea lucrului, după sfârșirea lucrului, la vremea mesei; Rugăciunile de seară — către Dumnezeu Tatăl, către Domnul nostru Iisus Hristos, către Duhul Sfânt, către Născătoarea de Dumnezeu, către Ingerul păzitor, către Născătoarea de Dumnezeu și înainte de culcare; Rugăciuni pentru fiecare zi a săptămânii, Rugăciuni la felurite trebuințe; rugăciunea învățăceilor, a părinților pentru fii, a soților unul pentru altul, pentru binefacerile primite dela Dumnezeu și, în sfârșit, rugăciune pentru mântuire (pp. 31—92).

Partea IV, este intitulată «**Imbisericirea**», pentru că cuprinde rugăciunile creștinului în legătură cu biserica, începând cu rugăciunile de închinare, când intri în biserică, la icoana Mântuitorului, la icoana Maicii Domnului, înainte de începerea Sfintei Liturghii, în timpul Heruvicului, la ieșirea cu Sfintele Daruri, după ieșirea cu Sfintele Daruri, la sfârșitul Sfintei Liturghii și la ieșirea din Biserică (pp. 97—102); apoi troparele și cântările Utreniei din Dumineci și sărbători ca: troparele glasurilor, Binecuvântările Invierii, Polie'ul, stihurile dela Laude, Doxologia Mare (pp. 105—118) și Cântările Sfintei Liturghii pe note liniare (pp. 121—164).

Rânduiala Laudelor care — după o povătuire instructivă — cuprinde: cei șase psalmi ai Utreniei, Obednița, Pavecernița Mică, Rânduiala celor doisprezece psalmi (art. 171—214), Troparele și condacele de peste săptămână, ale Sfinților, ale Triodului, ale Praznicelor împărătești tropare și alte cântări ziditoare de suflet, așezate și pe nocte l'niare (pp. 217—282); Rânduiala spovedaniei, cu foarte prețioase povătuiri pentru creștinul care se mărturisește, cu cercetarea cugetului și cu rugăciuni înainte și după spovedanie (pp. 282—298); Rânduiala Sfintei Impărtășanii, cuprinzând Canonul și rugăciunile din Liturghier, dinainte și după primirea Sfintei Impărtășanii (pp. 301—320).

Partea V, intitulată «**Pentru sporirea duhovnicească**» pune la îndemâna credincioșilor care doresc să sporească în viață duhovnicească o serie de neprețuite imne ale Sfintei noastre Biserici: acatiste, paraclise, canoane de umilință și rugăciuni ale marilor Sfinți dintre care: Acatistul Domnului nostru Iisus Hristos, Acatistul Bunei Vestiri, al Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu și Pururea Fecioarei Maria, Acatistul Sfintei Cruci, Cinstitul Paraclis al Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu, Canonul de umilință către Domnul nostru Iisus Hristos și — în sfârșit — cele mai frumoase rugăciuni ale Marilor Sfinți ca: Efrem Sirul, Ioan Diaconul, Nichifor Vlemid, Atanasie Sinaitul, Grigorie Palama, încheind cu o Rugăciune către Domnul și către toți Sfinții, din rânduiala Sfântului Munte (pp. 325—434).

Cartea de rugăciuni se încheie cu Capitolul intitulat «**Orânduiri bisericesti**», între care găsim o serie de însemnări tipiconale, culese din Tipicul cel mare al Bisericii și din cărțile de slujbă, pentru ca fiecare credincios să le cuncască și să le respecte. Astfel, găsim însemnări asupra posturilor rânduite de Biserică în cursul anului, asupra zilelor de post din cursul anului, zilele și posturile în care nu se fac nunți, zilele și posturile în care se face Spovedania, în care se face Sf. Maslu, zilele pentru pomenirea obștească a morților, în care se fac parastase, în care este oprit a se face parastase și pomeniri, zilele pentru purtarea «capetelor» și sărindarelor pentru morți, rostul acatistelor și privigherilor la felurite nevoi duhovnicești, sărbătorile bisericesti cu ținere și — în sfârșit — Sinaxarul tuturor sfinților de peste an (pp. 432—468).

Alcătuită, ca fond, în cea mai desăvârșită ordine necesară orientării credincioșilor de orice treaptă duhovnicească, și îmbogățită ca formă, cu podoabe și inflorituri, lucrata cu iscusință după tradiția bisericească, noua **Carte de Rugăciuni** trebuie să fie recomandată și răspândită cu toată stăruința de frații preoți, conștienți că — prin aceasta — împărtășesc credincioșilor lor cea mai folositoare hrană duhovnicească.

Ne aflăm în timpul Triodului și al Sfântului și Marelui Post, când Biserica ne pune înainte, începând cu pilda vameșului și a fariseului, cu pilda fiului risipitor și urmând cu celelalte pericope duminicale, chipuri vrednice de rugăciune, de pocăință și îndreptare, ca să primim cu vrednicie Praznicul luminat al Învierii Domnului.

«**Cartea de Rugăciuni**», așa cum este alcătuită de Sfântul Sinod, reprezintă cel dintâi manual catehetic, care nu trebuie să lipsească din nicio bibliotecă parohială sau personală a preotului, ca și din casa credinciosului, râvnitor spre înduhovnicirea credinței și spre îmbunătățirea vieții.

Prin această vom dovedi că știm să aducem cel mai curat și îndreptățit omagiu de ascultare și prețuire Sfântului Sinod, autoritatea canonică cea mai înaltă a Bisericii noastre, care necurmat se îngrijește de păstrarea dreptei credințe, de orientarea justă a clerului și de hrănirea duhovnicească a credincioșilor.

«**Invățătura de credință creștină ortodoxă**», tipărită cu aprobarea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și cu binecuvântarea și purtarea de grijă a Înalt Prea Sfințitului Justinian, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, București, 1952, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă.

Pe temeiul art. 84 din Constituția Republicii Populare Române și a art. 1 din Legea pentru regimul general al Cultelor religioase, din 1948, care garantează libera exercitare a cultelor, cum și art. 14 din aceeași lege care prevede pentru toate Cultele din Republica Populară Română, dreptul și obligația de a-și redacta Statutul său de organizare, conducere și administrare, însoțit de mărturisirea de credință respectivă, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât tipărirea unui dreptar de credință și de viață creștină, care să folosească atât slujitorilor bisericești cât și credincioșilor doritori a înainta în cunoașterea adevărilor de credință ortodoxă și în desăvârșirea vieții duhovnicești.

Noua Carte de Invățătură a Bisericii Ortodoxe Române a apărut sub titlul de mai sus: «**Invățătura de credință creștină ortodoxă**», păstrând aceeași împărțire a materiei după «**Mărturisirea Ortodoxă**», dar într-o formă mult mai bogată, dezvoltând anumite părți înfățișate pe scurt în vechea «**Mărturisire Ortodoxă**» și aducând pe lângă temeiurile scripturistice, în expunerea învățaturii, și o sumă de temeuri patristice, cele mai sugestive și precise.

O expunere a cuprinsului acestei cărți, socotim că este edificatoare pentru preoți și credincioși, spre a se evidenția superioritatea ei față de vechile cărți de învățătură ortodoxe și în același timp, folosul practic în lucrarea duhovnicească de catehizare:

În «**INTRODUCERE**» (pp. 3-39), sub titlul «**Cea dintâi datorie a credinciosului**» ne înfățișează grija credinciosului de mântuirea sufletului, arătându-se ce este mântuirea, unde se găsește adevărul care duce la mântuire și de unde are Biserica Ortodoxă acest adevăr (p. 3).

Se înfățișează «**descoperirea dumnezească**», dată oamenilor, din marea iubire a lui Dumnezeu față de ei; pentru ca aceștia, cunoscându-L pe El, voia și lucrarea Lui să-L cinstească după cuviință, să-I împlinească voia și astfel să dobândească mântuirea. Descoperirea dumnezească deși este una singură, ținând — însă — seama de căile folosite pentru a ajunge la noi este de două feluri: pe calea firii, adică învățăturile pe care natura și firea omenească ni le desvăluie despre existența și însușirile lui Dumnezeu și pe calea credinței, adică descoperirea rânduită de Dumnezeu prin anumiți mijlocitori.

La rândul ei, descoperirea prin credință s'a dat credincioșilor pe căi externe, prin anumite semne minunate, altele pe căi interne, adică prin:

insuflare sau inspirație. Ea s'a dat în mod treptat, cuprinzând trei etape: a) dela facerea primilor oameni până la darea Legii Vechiului Testament; b) dela darea Legii Vechiului Testament până la venirea Mântuitorului Hristos și c) cea adusă de Mântuitorul, care este desăvârșirea și plinirea descoperirii.

Semnele adevăratei Descoperiri sunt **interne**, simțite numai de credincios pe calea smereniei și a evlaviei și **externe**, prin minuni și proorocii. Prin întrebări și răspunsuri întemeiate pe texte scripturistice și patristice sunt arătate — apoi **semnele adevăratelor minuni și proorocii** (pp. 4—15).

În titlul «**Despre Sfânta Scriptură**» se lămurește credinciosului ce este Sf. Scriptură, care sunt cărțile canonice care alcătuiesc cuprinsul Sf. Scripturi, atât a Vechiului cât și a Noului Testament, ce însemnează «**Evangelie**», ce însemnează «**Apostol**», apoi dovezile scripturistice și patristice despre împărțirea Sfintei Scripturi, care sunt condițiile pentru tălcuirea dreaptă a Sfintei Scripturi (pp. 16-27).

În titlul «**Despre Sfânta Tradiție**» se lămurește ce este Sf. Tradiție, când și cum a luat naștere, cum s'a dezvoltat Sf. Tradiție, care este legătura între Sf. Scriptură și Sf. Tradiție, între Biserică și Sf. Tradiție, care este rolul Bisericii față de Descoperirea dumnezească și deci față de Sf. Tradiție, alcătuirea Sf. Tradiții din definițiile sinoadelor ecumenice, scrierile Sfinților Părinți și Cărțile de slujbă ale Bisericii, în ce măsură se poate vorbi despre un progres al Sf. Tradiții, datorită credinciosului față de Sf. Tradiție, cum și condițiile și semnele adevăratei Tradiții. În sfârșit, acest capitol lămurește ce este un sinod ecumenic, cum statornicește un sinod ecumenic o învățătură de credință și care sunt condițiunile ce trebuie să îndeplinească o învățătură de credință, ca să aibă putere obligatorie pentru toți creștinii (pp. 28-39).

Partea I a Cărții de învățătură este intitulată: «**Despre credință**» și expune învățătura de credință creștină ortodoxă, pe temeiul **Simbolului Credinței sau crezului ortodox** (pp. 43-189).

În capitolul «**Simbolul credinței sau crezul**» se arată ce este Simbolul credinței, unde, de ce și de cine a fost alcătuit și cuprinsul pe scurt al Crezului. Apoi se trece la explicarea fiecărui articol (pp. 43-162).

Capitolul intitulat «**Învățătura despre Dumnezeu**», tratează despre «**Existența lui Dumnezeu**» dovedită cu mijloacele minții omenești și ale firii înconjurătoare, «**Ființa lui Dumnezeu**», «**Insușirile lui Dumnezeu**», cu texte din Sf. Scriptură și din scrierile Sf. Părinți (pp. 46-52).

Capitolul «**Despre Sf. Treime**» lămurește temeinic și sugestiv prin întrebări și răspunsuri, existența Sf. Treimi și consubstanțialitatea celor trei persoane — Tatăl, Fiul și Sf. Duh — legătura între ele și caracterele esențiale ale fiecărei persoane din Sf. Treime (pp. 52-55).

În capitolul «**Despre Dumnezeu Tatăl**» se arată lucrarea creațiunii tuturor celor văzute și nevăzute și a omului și lucrarea Providenței divine (pp. 56-68). Mai dezvoltat este capitolul «**Despre Dumnezeu Fiul**», în care se explică articolele II—VII din Simbolul credinței. În acest capitol se lămuresc motivele și necesitatea Intrupării Fiului lui Dumnezeu, pregătirea omenirii pentru Intruparea Lui, se explică, cuvânt cu cuvânt, prin întrebări și răspunsuri, articolul II din Simbolul credinței, arătându-se pe

deoparte unitatea ființei dumnezeiești, iar pe de altă parte deosebirea persoanelor.

Trecând apoi la explicarea articolului III, care vorbește despre Intruparea Fiului lui Dumnezeu, se lămurește prin exemple și cu texte patristice taina unirii celor două firi ale Mântuitorului, într'un ipostas și Nașterea cea după trup din Sfânta Fecioară Maria, combătându-se susținerile rătăcite referitoare la «frații Domnului».

În explicarea art. IV, V, VI și VII din Simbolul Credinței, se expune în chip lămurit Patimile, Răstignirea, Moartea, Însmormântarea, Învierea Mântuitorului și Înălțarea Lui la cer și învățătura despre a doua venire (pp. 68-116).

În explicarea art. VIII este expusă cu bogăție de texte din Sf. Scriptură și din scrierile Sf. Părinți, învățătura «Despre Duhul Sfânt», combătându-se doctrina romano-catolică despre purcederea Sf. Duh «și dela Fiul» și arătându-se necesitatea lucrării Sf. Duh pentru desăvârșirea mântuirii omului, ființa harului mântuitor, darurile și roadele Duhului și precizându-se punctul de vedere ortodox în legătură cu conlucrarea liberă a omului cu harul Sf. Duh în vederea mântuirii prin har, credință și fapte bune (pp. 116-133).

În explicarea art. IX, se expune pe larg învățătura ortodoxă «Despre Biserică», definiția ei ca «așezământ sfânt, întemeiat de Cuvântul cel Intrupat al lui Dumnezeu, spre sfințirea și mântuirea oamenilor», legătura dintre Hristos și Biserica Sa, ca «Trup al lui Hristos», «Trupul Domnului», sau după cuvintele Sf. Părinți «Trupul tainic al Domnului», prezența Mântuitorului în Biserică, exercitată prin cele trei puteri sau slujiri ale Sale pe pământ: învățătoarească, arhierască sau sfințitoare și împărătească sau de conducere; apoi însușirile Bisericii una, sfântă, sobornicească și apostolească și cum se exercită autoritatea supremă în Biserică, prin sinodul episcopilor dintr'oa parte a creștinătății și prin sinodul ecumenic ca cea mai înaltă autoritate în întreaga Biserică Ortodoxă (pp. 134-148).

Pornind dela explicarea articolului X, în care se vorbește despre Botez, care este ușa prin care omul intră în Biserică și cea dintâi dintre cele șapte Taine, capitolul intitulat «Sfintele Taine» expune definiția Sfințelor Taine și după aceea, învățătura despre fiecare din cele șapte Taine: Botezul, Ungerea cu Sf. Mir, Pocăința, Sf. Împărtășanie, Preoția, Nunta și Sf. Maslu, arătându-se deasemenea pentru fiecare: definiția, instituirea, condițiile primirii și efectele, cu texte din Sf. Scriptură și din scrierile Sf. Părinți (pp. 149-163).

În capitolul «Despre viața viitoare», despre care mărturisim credința prin articolele XI și XII, se expune amănunțit învățătura Bisericii Ortodoxe despre: judecata particulară a sufletelor, despre rai și iad, despre rugăciunile ce se pot face de cei rămași în viață pentru cei ce mor în păcate, mai înainte de Judecata din urmă, despre legătura noastră cu sufletele celor drepți din cer și necesitatea rugăciunilor Sfinților pentru a fi ascultați de Dumnezeu, despre cinstirea datorită Sfinților și preacinstirea Sfintei Fecioare Maria, despre cinstirea sfințelor moaște și a icoanelor; despre a doua venire a Domnului și semnele premergătoare ei, despre felul în care vor fi trupurile celor înviați și lumea aceasta zidită de

Dumnezeu, la a doua venire a Domnului, despre felul judecării din urmă și despre pedeapsa veșnică a celor păcătoși și fericirea veșnică a celor drepti (pp. 163-189).

Partea II a Cărții de învățătură este intitulată: «**Despre nădejde**» și tratează despre: Rugăciunea în general și rugăciunea particulară, explicând Rugăciunea Domnească, Rugăciunea obștească a Bisericii și foloasele ei, cultul divin public, explicarea Sf. Liturghii, slujba Sfințelor Taine, despre ierurgii, sărbători și Posturi (pp. 193-342).

În capitolul intitulat «**Nădejdea creștină**», după definiția ortodoxă a acestei virtuți, izvorul nădejzii din credință, roadele ei și păcatele împotriva nădejzii (pp. 193-202).

Capitolul «**Rugăciunea**» se subîmparte în două: «Rugăciunea particulară» și «Rugăciunea Bisericii», adică cultul particular și cultul public.

După definiția rugăciunii ca «**ridicarea minții și voii noastre către Dumnezeu**», prin întrebări și răspunsuri se lămurește credinciosului semnul Sfintei Cruci și folosul întrebuirii lui, prosternările, metaniile, rugăciunea cântată, felurile rugăciunii: de laudă, de mulțumire și de cerere, foloasele ei pentru cel păcătos ca și pentru cel drept, condițiunile rugăciunii pentru a fi primită de Dumnezeu: apoi timpul și locul potrivit pentru rugăciune (pp. 202-222).

Capitolul intitulat «**Rugăciunea Domnească**» cuprinde explicarea amănunțită a rugăciunii «**Tatăl nostru**» (pp. 223-241).

În capitolul «**Rugăciunea Bisericii și foloasele ei**» se expun mai întâi foloasele rugăciunii obștești, alcătuirea bisericii ca locaș de închinare, felul în care se face târnosirea bisericii (pp. 241-250).

Urmează apoi capitolele care tratează despre: «**Cultul divin public**» alcătuit din Sf. Liturghie, cele șapte laude, slujba Sfințelor Taine și a ierurgiilor.

Un capitol special, intitulat «**Despre Sf. Liturghie**», este consacrat explicării Sf. Liturghii, începând cu definiția **Jertfei** și instituirea Sf. Euharistiei care se săvârșește în cadrul Sf. Liturghii și continuând cu explicarea amănunțită a Sf. Liturghii, cu subîmpărțirile respective: Proskomidia, Liturghia propriu zisă, a catehumenilor și a credincioșilor. Apoi se arată ce este anafora și rostul ei, puterea deosebită a rugăciunilor făcute în timpul Sf. Liturghii, pregătirea pentru Sf. Liturghie, felul cum trebuie să participe credinciosul la Sf. Liturghie și în sfârșit, folosul cântării credincioșilor în comun (pp. 254-285).

În capitolul «**Slujba Sfințelor Taine**» se expune partea practică referitoare la săvârșirea celor șapte Taine. Astfel, la Botez, se explică rostul nașilor și datorile lor față de fini, rostul și însemnătatea exorcismelor, lepădărilor și a împreunării cu Hristos, la ungerea cu Sf. Mir, ce este Sfântul Mir și ce închipuiește ungerea cu el; la Pocăință, cum trebuie să se facă mărturisirea păcatelor, când și de câte ori se cade a se spovedi credinciosul, care este rostul și însemnătatea epitimiiilor; la Împărtășanie, când și de câte ori pe an se cuvine să se împărtășească credinciosul, pregătirea pentru împărtășire; la hirotonie, se arată deosebirea între hirotonie și hirotesie, când se săvârșesc ele; la cununie, se arată când se pot și când nu se pot face nunți, ce este logodna și rânduiala ei, rostul inelului dela logodnă, rostul nașilor la cununie, semnificația cununiiilor, a paharu-

lui comun și a înconjurării mesei, deosebirea slujbei pentru nunta a doua și a treia și oprirea cu desăvârșire a cununiei a patra și, în sfârșit, sfaturi pentru miri; la Maslu se arată când se poate săvârși această Taină, de câți preoți și ce trebuie să știm despre untdelemnul dela Maslu (pp. 285-308).

Capitolul intitulat «Despre ierurgii», arată credincioșilor în primul rând că ele sunt rugăciuni pentru binecuvântarea și sfințirea omului în diferite momente și împrejurări ale vieții, cum și pentru binecuvântarea și sfințirea firii înconjurătoare și a diferitelor obiecte sau lucruri de folos omului. Arată apoi rostul, scopul și roadele ierurgilor, asemănarea și deosebirea lor de Sfintele Taine, etc. (pp. 308-312).

Se expun apoi toate cunoștințele pe care trebuie să le aibă credinciosul despre Sfințirea Apei, roadele și folosul ei, ierurgiile în legătură cu nașterea omului și cu sfârșitul lui, cum și grija pentru cei răposați, adică cultul morților, cu toate practicile și tradițiile creștinești în legătură cu această grijă pentru cei morți, zilele și rostul paratase'lor și temeiul așezării lor; Despre Acatiste și Paraclise și, în sfârșit, Despre sărbătorile și despre Posturile așezate de Sf. Biserică (pp. 308-342).

Partea III-a a Cărții de învățătură este intitulată: «Despre dragoste» și tratează principiile moralei creștine, care, după învățătura Mântuitorului Hristos și a Sfinților Apostoli, este întemeiată pe principiul iubirii față de Dumnezeu și față de apcrapete.

Capitolele care alcătuiesc această parte sunt: despre dragoste, legea morală, poruncile Bisericii, conștiința morală, despre virtute, despre păcat, cele zece porunci, datoriile creștinului către sine însuși și către aproapele, familie, Stat, Biserică, și în sfârșit explicarea celor nouă fericiri (pp. 346-454).

În capitolul intitulat «Dragostea creștină» care este a treia și cea mai mare virtute religioasă, se arată credinciosului ce este dragostea creștină, către cine trebuie să se îndrepte ea, cum trebuie să fie dragostea și care sunt roadele ei (pp. 345-350).

Capitolul «Legea morală» lămurește de câte feluri sunt legile — dumnezeiești și omenești — cuprînsul Legii Vechiului și Noului Testament și, în sfârșit, caracterul legilor omenești: bisericesti și civile (pp. 350-355).

În capitolul intitulat «Despre poruncile Bisericii» se explică amănunțit cele nouă porunci ale Bisericii, cuprînsul și folosul lor pentru credincios și pentru societate (pp. 359-363).

În capitolul «Despre conștiința morală» se înfățișează necesitatea conștiinței, datoria credinciosului față de conștiință, raportul dintre conștiința morală și voia liberă a omului, încheind cu criteriul faptelor bune și al celor rele (pp. 364-368).

Capitolul «Despre virtuți» arată ce este virtutea creștină, însușirile și roadele ei, clasificarea virtuților și apoi explică virtuțile morale: înțelepciunea, dreptatea, cumpătarea și bărbăția (pp. 369-374).

În capitolul intitulat «Despre păcat», după arătarea definiției, obârșiei păcatului și nașterii lui, arată credinciosului care sunt mijloacele de a birui ispitele, ce este viciul și cum poate fi înlăturat, care este pedepșa păcatului; apoi se face clasificarea păcatelor în: ușoare și grele etc., cum și înfățișarea și urmările lor grele pentru credincios (pp. 375-389).

Iar în capitolul «Cele zece porunci» se face explicarea celor zece porunci ale Decalogului, prin întrebări și răspunsuri (pp. 389-400).

În cele ce urmează se arată **Datoriile creștinului** către Dumnezeu, către sine însuși și către aproapele (pp. 401-428); și, în sfârșit, Cartea de învățătură se încheie cu ultimele capitole: **Familia, Statul, Biserica și Explicarea celor nouă fericiri** (pp. 428-454).

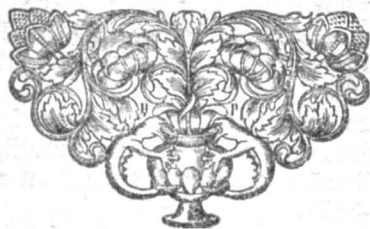
«**Învăătura de credință ortodoxă**», așa cum se prezintă este împlinirea unei simțite necesități pentru clerul și credincioșii Bisericii Ortodoxe Române, este rodul unei atente strădăni depuse de două rânduri de comisiuni, care au lucrat sub apropiata îndrumare a Sfântului Sinod prin Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Firmilian, care a și prezidat comisiunea a doua de redactare și mai ales este rodul unui plan inițial armonice și al unei desăvârșite revizuirii și redactării a Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian.

Cartea cuprinde întreaga învățătură de credință creștină ortodoxă, rânduită după cele trei virtuți religioase: **Credința, Nădejdea, Dragostea** și înfățișează laolaltă: **doctrina ortodoxă, cultul ortodox și viața ortodoxă.**

Prin întrebări sugestive și răspunsuri precise, documentate cu texte din Sf. Scriptură și din scrierile Sf. Părinți, este alcătuită într'un stil cald și pe înțelesul tuturor credincioșilor.

Este cel mai desăvârșit **Catehism ortodox**, care înfățișează credincioșilor Sfintei noastre Biserici toate cunoștințele religioase morale, în scopul de a deveni buni credincioși ai Bisericii și devotați cetățeni ai Patriei.

Pentru darul duhovnicesc făcut clerului și credincioșilor noștri, închinăm smeritele noastre metanii fiești, tuturor membrilor Sf. Sinod și respectuos omagiu Părintelui nostru duhovnicesc Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian.

VIATA BISERICESCA ÎN CUPRINSUL MITROPOLIEI

O PIOASA COMEMORARE

† Pr. GH. GEORGESCU-SILVESTRU

Joi 15 Ianuarie 1953, la biserica Sf. Silvestru din Capitală, s'a făcut pomenirea de un an dela încetarea din viață a celui ce a fost vrednic slujitor al bisericii Sf. Silvestru și protopop al Capitalei, Pr. Gh. Georgescu-Silvestru.

Un sobor de preoți în frunte cu parohul bisericii Sf. Silvestru au slujit Sf. Liturghie și Paraslasul, după care s'a făcut procesiunea la mormânt și s'au împărțit cele după tradiția creștinească.

Familia, rude, prieteni, cunoscuți și enoriași mulți au ținut să fie prezenți la această pioasă pomenire, pentru că răposatul a iubit mult strălucita podoabă a Casei Domnului și s'a îngrijit de buna chivernisire a Bisericii «Silvestru», pe care a servit-o cu râvnă și neîntrecut talent, cu începere dela 1 Septembrie 1898.

Făcând studii universitare de Teologie și Drept, Preotul Gh. Georgescu-Silvestru și-a desfășurat activitatea și și-a consacrat întreaga sa viață Domnului, Sfintei Sale Biserici și Patriei.

Cântăreț și dirijor de cor, diacon, preot slujitor, paroh, profesor de religie, protoicreu al Capitalei, etc., au fost funcții și locuri pe care Pr. Gh. Georgescu-Silvestru le-a oștit prin munca și persoana sa.

Măreția cântării și evlavia slujirii sale, vrednicia sa gospodărească și neîncetata îngrijire a sf. biserici, metoda și succesul realizat în predicarea cuvântului Evangheliei între păstorii și generațiile de tineri, temelia Sf. Biserici și a Patriei, dragostea sa profundă pentru frați, colaboratori și fii duhovnicești, toate acestea sunt caracterale vrednicului nostru frate și părinte iubit și bun, Pr. Gh. Georgescu-Silvestru.

Cuvântul său cel d'n urmă, în clipa despărțirii de cel ce i-au fost scumpi, l-a exprimat prin dragostea și dorința ca după moartea cea după

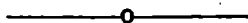
trup să fie îngropat lângă zidul bisericii, al cărei slujitor a fost în această viață.

Această dorință i-a fost împlinită după toată rânduiala pravilei biserești și astăzi odihnește lângă biserica pe care toată viața sa a slujit-o.

Făcându-i-se pomenirea de un an, toți au îndreptat rugăciuni către Domnul, ca să-i odihnească în pace sufletul său vrednic și bun.

Scumpe părinte și frate! Ai săvârșit calea și ai păzit credința cea sfântă. Domnul Dumnezeu Cel îndurat să-ți dăruiască cununa celor aleși, drept răsplată pentru multele tale osteneți.

Pomenirea ta să fie veșnică!

EPISCOPIA BUZĂULUI

CLERUL EPARHIEI BUZĂULUI

LUPTĂ ACTIV PENTRU APĂRAREA PACII

Cu un elan plin de avânt, clerul din cuprinsul Eparhiei Buzăului depune o muncă neobosită antrenând masa credincioșilor în nobila acțiune a luptei pentru pace.

Prin predici speciale, prin actualizarea celorlalte predici obișnuite, prin convorbiri particulare, prin consfătuiri cu membrii consiliului episcopesc și ai comitetului parohial, precum și în toate ocaziunile prilejuite de serviciile religioase, s'a ținut și se ține trează conștiința luptei pentru pace.

Potrivit rapoartelor lunare sosite la Centrul Eparhial, din constatările făcute pe teren ca și din evidențierile făcute de organele locale în cadrul conferințelor protopopești de orientare, la care sunt invitate să ia parte și să-și spună cuvântul, se constată că preoțimea din cuprinsul acestei Eparhii a înțeles porunca ceasului de față și aceea a Divinului Invățător, de a fi «făcători de pace».

Centrul Eparhial antrenează și îndrumază această lucrare în câmpul social prin circulări și îndemnuri, care au darul să ajute în muncă pe cei ce se ostenească în mijlocul turmei celei cuvântătoare.

Astfel, în cadrul conferințelor protopopești lunare s'au prelucrat toate documentele menite a întări frontul păcii și anume: în cursul lunilor Iulie și August 1952, s'a prelucrat în mod temeinic proiectul noii Constituții a R.P.R., încheindu-se procese verbale cu propunerile care s'au înaintat forurilor în drept; în cursul lunilor Septembrie și Octombrie 1952 s'au prelucrat tot în cadrul conferințelor protopopești «Legea electorală», toate discuțiunile consemnându-se într'un proces-verbal separat; în cursul lunii Noiembrie 1952, s'a prelucrat Manifestul F.D.P. și s'au ținut cuvântări festive cu privire la prietenia româno-sovietică, scoțându-se în evidență le-

găturile sub toate aspectele și în deosebi cele religioase d'n trecut și prezent cu marea vecină dela Răsărit; la conferințele protopopești din cursul lunii Decembrie 1952 s'au prelucrat și popularizat «Documentele Congresului Popoarelor dela Viena», dela 12—19 Dec. 1952. Lucrările aceluși Congres au fost prelucrate și la conferințele protopopești din cursul lunii Ianuarie 1953, insistându-se în chip deosebit asupra cuvântărilor rostite de către reprezentanții tuturor relig'ilor cari au participat la acel Congres.

Duminică 2 Noembrie 1952, potrivit circularii P.S. Episcop Antim Nr. 7.970/952, s'a ținut în toate bisericile Eparhiei o predică specială pentru pace, folosind ca material sugestiile și îndemnurile P.S. Sale expuse în numita circulară. Toate predicile au fost scrise și s'au depus la Protopopiat, purtându-se în cadrul conferințelor protopopești discuțiuni în jurul celor mai reușite.

În cadrul Comitetelor de Luptă pentru Pace regionale, raionale, comunale și sătești activează intens un număr de 245 preoți, mulți având munci de răspundere ca: președinți, secretari și membri în biroul de conducere. Insuși P.S. Episcop Antim face parte din Comitetul Regional de Luptă pentru Pace Ploești, participând și la Congresul Național care a avut loc la București între 5—7 Decembrie 1952, precum și la toate ședințele convenite. În comitetele raionale din cuprinsul Eparhiei activează un număr de 17 preoți în frunte cu PP. CC. Consilieri Administrativi Radu Ardeleanu și Teodor Rotaru la Raionul Buzău, opt PP. CC. Protopopi și alți preoți. Un merit deosebit îl au PP. CC. Protopopi cari mențin legătura strânsă cu Comitetele de Luptă pentru Pace raionale, îndrumând, călăuzind și sprijinind activitatea preoților în această latură.

Se evidențiază P.C. Protopop Nicolae Bălănuță-Focșani, cel mai activ în cadrul luptei pentru pace, P.C. Sa făcând parte d'n comitetul raional, în biroul de conducere.

În această calitate participă la toate ședințele, unde ia cuvântul, a îndrumat în muncă circa 40 de comitete sătești și orașenești, a ținut 4 conferințele publice, a întocmit două teze cari au fost multiplicare și difuzate comitetelor, a scris 4 articole la gazeta locală, a ținut 3 conferințe la stațiile de radioficare și radioamplificare locală.

În raionul Focșani activează în Comitetele de Luptă pentru Pace 42 preoți, mulți având munci de răspundere, dintre care evidențiem pe următorii preoți: I. Munteanu-Pățești, Chiriță Robu-Gologanu, Radu Pătrașcu-Suvorov, I. Negoită-Jorăști, C. Dobrescu-Popești, M. Sârbu-Budești, G. Costea și Boris Munteanu-Golești, și Th. Diaconu-Pădureni, toți din Raionul Focșani; Vasile V. Leaua-Ciorăști, Raionul Măicănești, Tr. Petrescu-Brăgăreasa și Gh. Roznovanu-Arcanu, Raionul Pogoance, Andrei Pană-Voetin, Raionul R. Sărat, Petre Constantinescu-Calvini, Raionul Cislău și Vasile Stoica-Glodeanu Cărlig, Raionul Pogoance. De asemenea, se evidențiază următorii preoți cari activează cu frumoase rezultate în Comitetele de luptă pentru Pace comunale și sătești: I. Năstase-Bud'șteni, Raionul Buzău, care conduce și formațiunea corală a Căminului Cultural, Const. Bunea-Grăjdana, Raionul Buzău, Constantin Frâncu-Pietroasele, Raionul Mizil, care a fost solicitat să vorbească în cadrul orei păcii la stațiile de radio București, în ziua de 24 Oct. 1952, arătând activitatea Comitetului

din satul său, Gh. Tomescu-Pietroasa și D. Lupușor, Raionul Panciu, și mulți alții.

În vederea popularizării documentelor marelui Congres al Popoarelor dela Viena, P. S. Episcop a dispus prin circulara Nr. 747/1953 ca în toate bisericile din cuprinsul Eparhiei să se țină o predică specială în ziua de 22 Februarie a.c. — Duminica Ortodoxiei —, cu tema «Contribuția Bisericii Ortodoxe în lupta pentru apărarea păcii». Manuscrisele acestei predici vor fi depuse la Protocopiatul respectiv, unde la prima conferință protopopească se vor purta discuțiuni, semnalând pe cele mai bune.

Redăm pasagiile următoare din cuprinsul acelei circulări: «Iubirea și solidaritatea umană sunt fântâle creștinismului propovăduit de Sfânta noastră Biserică Ortodoxă, care înțelege graiul vremii și sensul profund al noii orânduiri sociale, aducându-și generos aportul ei în câmpul social. Creștinul ortodox nu atinge statura sau măsura Mântuitorului Hristos decât dacă se devotează fără rezervă fraților săi. Credincioșii noștri sunt cetățeni ai patriei și totodată o verigă activă a lanțului social și colaborează la binele public prin toate mijloacele.

«Deaceia în lupta pentru apărarea păcii — condiție esențială pentru progresul social — Biserica ia parte activă. Pacea nu-i o problemă de mână a II-a, ci este o chestiune principală, care predomină pe toate celelalte. Războiul nu-i un fenomen normal. Ororile nemaipomenite ale atrocităților săvârșite de imperialismul agresiv în Corea, ruinele și foametea ne dovedesc din plin că el nu poate fi decât un obiect de dispreț, de groază și este blestemat de orice făptură omenească...

«Lucrările Congresului Popoarelor dela Viena din cursul lunii Decembrie 1952, ne dovedesc hotărârea dărză a tuturor popoarelor din întreaga lume de a lupta împotriva războiului. Biserica Ortodoxă a fost reprezentată prin ierarhi și preoți la acest Congres, care și-au spus cuvântul lor răspicat în problema apărării păcii.

«Veți citi documentele acestui mare Congres (Mesagiul și Apelul) cu accentuarea cuvântului tuturor reprezentanților cultelor rostite cu acest prilej.

«Avem nădejdea că veți răspunde prompt și cu devotament chemării noastre și veți contribui real pentru întronarea păcii în lume, la care Biserica este chemată prin însăși misiunea ei».

Acesta este cuvântul arhipăstorului Eparhiei Buzăului adresat preoților săi cu privire la activitatea acestora în cadrul luptei pentru apărarea păcii.

În felul acesta, contribuția Bisericii Ortodoxe din cuprinsul Eparhiei Buzăului devine tot mai bogată și cu rezultate multumitoare în lupta aceasta nobilă și sfântă.

Consilier Administrativ, Pr. Th. Rotaru

MULȚUMIRI

Tem. Nr. 9.042/952. P. S. Episcop Antim aduce pe această cale mulțumiri și arhieresti binecuvântări tuturor enoriașilor parohiei Sfântului Dumitru — Bagdat — din orașul R. Sărat, cari în frunte cu preotul paroh Taman s'au ostenit și au contribuit cu darul lor benevol la înfrumusețarea sfântului locaș prin reparațiunile făcute, instalarea luminei electrice, construirea străzilor, consolidarea gropniței, văruierea exterioară a bisericii și a clopotniței, argintarea sfintelor vase, legarea cărților, dăruirea diferitelor obiecte (ocvoare, preșuri, fețe de masă, etc.), precum și pentru confecționarea celor două steaguri de doliu, de care se simțea atâta nevoie aici.

Tem. Nr. 9.968/952. Așijderea enoriașilor parohiei Dâmbroca, raionul Buzău, cari la îndemnul pr. paroh N. Ghenciu, au donat bisericii parohiale un rând de veșminte preoțești în valoare de lei 1657, una sf. cruce argintată pentru Sfântul Prestol, 4 fețe de masă de pânză, etc.

Tem. Nr. 425/953. Deasemeni, P. S. Episcop aduce «Mulțumiri și arhieresti binecuvântări», tuturor credincioșilor parohiei Scurtești, raionul Buzău, cari îndrumați și ajutați de preotul paroh Vasile M'halasțu au contribuit la împodobirea sfântului locaș cu următoarele obiecte: un rând de veșminte preoțești în valoare de lei 1.300, acoperăminte pentru sfintele vase, iconostas și tetrapod, argintarea Sf. Evangheli, prosoape, una garderobă, etc.

ȘCOALA DE CANTAREȚI BISERICEȘTI DELA BUZĂU

În urma hotărârii Sf. Sinod, școlile pentru pregătirea slujitorilor strănei au căpătat o nouă organizare în conformitate cu principiile Statutului și regulamentului publicat recent. Ele au devenit școli medii profesionale și funcționează pe lângă fiecare Mitropolie. În mod excepțional, s'a decis să funcționeze mai departe și aci la Buzău ca a 6-a pe lângă cele cinci de mai sus. I. P. S. Patriarh Justinian în urma unei vizite a examinat situația localului și a posibilităților de funcționare și dezvoltare a școlii noastre, având să devină o școală regională pentru cele două Eparhii: Buzău și Galați, iar Sf. Sinod în sesiunea de Iunie 1952, a aprobat aceasta.

Cursele s'au deschis la 14 Octombrie 1952 în Paraclisul Sfintei Episcopii, în prezența P.S. Episcop, înconjurat de toți colaboratorii P.S. Sale, cu obișnuitul ritual.

Pr. Director Dr. I. Constantinescu a adresat o avântată cuvântare, în care a adus mulțumiri I. P. S. Patriarh, Sf. Sinod și P. S. Episcop eparhial în numele corpului didactic și al elevilor prezenți, asigurându-i de devotamentul, abnegația și munca neprecupețită pe care le va depune ca să

corespundă cât mai bine și mai conștiincios răspunderilor pe care le pune pe umerii săi și ai colegilor funcționarea pe mai departe, a acestei școale, aci la Buzău, în mod excepțional.

Luând cuvântul, P. S. Episcop a scos în evidență satisfacția pe deo parte și răspunderea pe de altă parte care apasă asupra Eparhiei. Satisfacție că am fost aflați vrednici înaintea I. P. S. Patriarh și a Sf. Sinod să ni se încredințeze funcționarea acestei școale, având toate garanțiile cerute, precum și îndeplinirea condițiilor intelectuale-didactice și gospodărești. Aceasta însă re mărește răspunderea pe care o avem să corespundem cu toții încrederii care ni s'a arătat.

Ca întotdeauna P. S. Sa cu căldură părintească amintește de datele corpului didactic, dând norme metodice-didactice, ca unul care a pre-dat ca profesor un lung șir de ani. Elevilor le dă îndemnul de fi supuși, cuvințioși, gata cu sufletul deschis la orice învățătură bună și sănătoasă. Se va avea în vedere în mod deosebit conduita lor morală și se vor urmări îndeaproape semnele vocației sacerdotale pentru cei care se vor distinge și la învățătură pentru a fi apoi trimiși la Institutul Teologic dela București.

Inchee cu mulțumiri pentru Guvernul țării care ne-a acordat libertatea religioasă prin noua Constituție, iar prin Ministerul Cultelor ni se dau posibilitățile de a ne organiza și pregăti prin școlile bisericești pe viitorii slujitori ai cultului ortodox.

Lupta pentru apărarea păcii în slujba căreia s'a avântat Biserica noastră Ortodoxă va fi unul din țelurile pe care le va urmări și școala noastră. Să ne îngrijim să îndrumăm pe elevii noștri în direcția vieții sociale, ca să devină loiali și cinstiți cetățeni ai scumpei noastre Patrii, Republica Populară Română.

Școala funcționează cu un număr de 114 elevi.

Patroni ai Școalei de cântăreți bisericești au fost aleși Sfinții Trei Ierarhi a căror sărbătorire se face la 30 Ianuarie.

Astfel, în ziua de 30 Ianuarie 1953, după ce P. Cuv. Spiritual Protos Ipolit Ciobotaru a oficiat în Paraclis Sfânta Liturghie, în asistența P. S. Episcop, s'a desfășurat cu ceremonialul cuvenit, programul sărbătoarei patronale.

Pentru lămuriri mai detaliate cu privire la viața și activitatea Sfinților Trei Ierarhi Vasile cel Mare, Grigorie de Dumnezeu Cuvântătorul și Ioan Gură de Aur — spune P. S. Episcop în cuvântul său — ne putem adresa tratatelor de Patrologie și studiilor multiple despre acești corifei ai ortodoxismului. P. S. Sa declară că nu încearcă să facă acest lucru, căci nu intenționează să țină o prelegere, conferință sau chiar o predică, ci numai să desprindă trăsăturile caracteristice ale fiecăruia și să-i pună în paralelă, cu scopul de-a trage pentru fiecare învățăturile care ne privesc.

Mai întâi, observăm — zice P. S. Sa — că minunile săvârșite de unii Sfinți nu sunt singurul criteriu al proclamării de Sfânt al Bisericii. Iată pilda o avem în persoana Sfinților pe care azi îi sărbătorim. Ne întrebăm: oare nu-i cu adevărat miracol viața lor, învățăturile înalte, sfinte și mai ales desăvârșirea lor morală?

Pilda vieții și comoara învățăturilor lor săvârșesc adevărate minuni de convertire pentru cei ce iau aminte la chipurile lor sfinte.

Sfântul Vasilie cel Mare de-apururi, în Biserica lui Hristos, pildă de muncă, rugăciune și studiu. Filantropia sa este o coroană pentru toate sfintele daruri cu care a fost înzestrat de Dumnezeu. A fost un sfânt al doctrinei și al acțiunii.

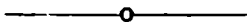
Sfântul Grigorie de Nazianz a atins cele mai înalte culmi ale Teologiei, de unde și numele de «Teologul». Dar noblețea sufletului său ar putea să treacă neobservată? Generos, desinteresat și învăpăiat de un ideal sublim și sfânt.

Sfântul Ioan Gură de Aur, cel mai mare orator al creștinismului, a strălucit ca ascet și cărmuitor de suflete.

Iată «Treimea de Arhierei», modelul de urmat de către toți cei ce râvnesc și se pregătesc să servească Bisericii lui Hristos ca preoți și cântăreți de strană. Iată pentru ce noi am socotit că este nimerit ca ei să fie aleși de Patroni ai școlii noastre.

Munca, rugăciunea, noblețea sufletului, întruchipate în Sfînții sărbătorii acum, pot fi obiectivele ideale de atins de preoții și cântăreții noștri.

Incheind, binecuvintează asistența și roagă pe Cel Atotputernic să reverse darul Său peste această școală.

MINISTERUL CULTELOR CONTRIBUE LA TERMINAREA ȘI RESTAURAREA UNOR MONUMENTE RELIGIOASE DIN EPARHIA BUZĂULUI

În orașul R. Sărat, la biserica cu hramul «Adormirea Maicii Domnului», ctitoria Voevodului Constantin Brâncoveanu, fostă mănăstire de călugări, care datează din anul 1693, prin grija și punerea la dispoziție a fondurilor și materialelor din partea Ministerului Cultelor, s'a început restaurarea după indicația Comisiunii Monumentelor Istorice.

Pe lângă valoarea arhitectonică, sculpturală și picturală, această biserică prezintă o deosebită valoare istorică prin faptul că aici au fost depuse rămășițele pământești ale principelui Arcady Suvorov, fiul vestitului general rus Suvorov, înecat în apa râului Râmnic, în luptele cu Turcii din anul 1811, așa după cum se arată în inscripția și piatra funerară din biserică.

Lucrările de restaurare au început în mod efectiv în cursul anului 1952, reușindu-se a se realiza următoarele: refacerea completă a tencuțelor exterioare, înlocuirea cornișei celei vechi care nu corespundea cu originalul, dărâmarea turlei și a bazei turlei și reconstruirea a patru metri din cei 12, conform indicațiilor susnumitei Comisiuni, refacerea brâului și a unui trotuar împrejurul sfântului locaș. În cursul anului 1953 se vor efectua celelalte lucrări pentru complectarea restaurării, în care se prevede înlocuirea actualului acoperiș de fier, cu olande smălțuite.

Ministerul Cultelor a dirijat la vreme toate materialele, punând la dispoziție și fondurile pentru manoperă, în valoarea sumei de 104.000 lei.

Sfânta Episcopie a contribuit din fondul de ajutorare a bisericilor cu suma de lei 15.242, asociindu-se în chipul acesta la inițiativa Ministerului Cultelor, spre a readuce această ctitorie voevodală la frumusețea de odinioară.

Executarea acestor lucrări s'a făcut sub directa supraveghere și controlul unui tehnician al Ministerului Cultelor, iar Serviciul Tehnic al Eparhiei a dat sprijinul solicitat la timp. Astfel, acest monument restaurat va fi o mărturie vie a legăturilor de prietenie din trecut și prezent cu marea vecină dela Răsărit, U.R.S.S., care ne-a eliberat de sub jugul cotropitorilor fasciști.

•

În orașul Tecuci, monumentală Catedrală «Sfântul Gheorghe» a înregistrat în cursul anilor 1951-1952 progrese simțitoare pentru terminarea lucrărilor exterioare, cu sprijinul generos și direct acordat de Ministerul Cultelor.

În acest scop, au fost trimise la fața locului organele tehnice ale Ministerului, care în colaborare cu cele locale, au inițiat planurile de continuarea lucrărilor, care stagneră de mulți ani. Ținând seama că în planul de execuție erau prevăzute o serie de lucrări de aleasă artă decorativă, atât la acoperiș cât și la zidul exterior al bisericii, s'a angajat un colectiv de meșteri cunoscători, cari sub conducerea arhitectului Traianescu, delegatul Ministerului Cultelor au lucrat cu pricepere, reușind să apropie de sfârșit lucrările exterioare.

În afară de fondurile masive și dirijarea materialelor planificate de Ministerul Cultelor, a venit în ajutorul executării acestor minunate lucrări de artă și Sf. Patriarhie cu suma de 500.000 lei în cursul anului 1951 și cu suma de 25.000 lei noi în cursul anului 1952. Însuși Întâistătorul Bisericii noastre, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a vizitat în câteva rânduri șantierul, interesându-se în chip deosebit de mersul lucrărilor, dând și îndrumările cuvenite.

P.S. Episcop Antim a mers în repetate rânduri la Tecuci, unde s'a interesat de mersul lucrărilor, a dat sugestii și a luat măsuri de îndreptare, atunci când greutăți mari se iveau în cale.

Prin sprijinul și ajutorul masiv dat de Ministerul Cultelor și Sfânta Patriarhie, în cursul ultimilor doi ani, lucrările exterioare ale acestei mărețe Catedrale se apropie de sfârșit, urmând ca în viitor să se înceapă lucrările în interior, de mobilier și de pictură.

Ca și alte Eparhii cu însemnate și alese monumente istorice-religioase, Eparhia noastră s'a bucurat de tot sprijinul și toată sollicitudinea Ministerului Cultelor și a Sfintei Patriarhii, pentru a reda strălucirii și însemnătății lor aceste comori de artă bisericească, încreștând pe răbojul vremii deosebita grijă din partea Statului pentru renovarea și conservarea acestor monumente.

SFINȚIRI ȘI REDESCHIDERI DE BISERICI

An de an urmele marelui cutremur din 1940, care a provocat imense stricăciuni bisericilor din părțile Putnei, mai ales, se șterg prin contribuția credincioșilor și a Sfintei Episcopii.

La Șerbăști și Irești, ambele parohii situate lângă Panciu, localitate greu încercată de cutremur, bisericile s'au restaurat complet. Preoții respectivi, secondați de credincioși și de organele parohiale, au depus un efort demn de toată lauda.

Același lucru și la parohiile Rogcaza și Corni din cuprinsul Raionului Adjud, unde s'au executat lucrări de zidărie și de pictură bisericească nouă.

Redeschiderea acestor locașuri s'a făcut, potrivit rânduielii canonice, de către delegații P.S. Episcop: P.C. Vicar, PP. CC. Consilieri Administrativi și Protoșcoți, în cursul lunilor Noiembrie și Decembrie 1952, P. S. Sa neputând participa personal din cauza treburilor dela Centrul Eparhial și a timpului nefavorabil.

În ziua de Duminică 2 Noiembrie 1952, a avut loc sfințirea bisericii parohiale dela parohia Munteni II, Raionul Tecuci, de către P.S. Episcop Antim, înconjurat de un sobor de preoți în frunte cu P.C. Vicar Marin Bogoiu, PP. CC. Consilieri Administrativi Radu Ardeleanu și Teodor Rotaru, P.C. Secretar Eparhial Virgil Frânculescu și alți preoți.

După slujba sfințirii, C. Preot Vasile Cuza a prezentat pe larg istoricul lucrărilor acestei noi biserici, scoțând în evidență munca și sacrificiul depus de credincioșii ambelor parohii din acea comună, pentru ridicarea din temelie și împodobirea locașului Domnului cu o frumoasă pictură în fresco și tot mobilierul și obiectele de cult.

Cucernicia Sa mulțumește tuturor ostenitorilor care l-au secondat și ajutat în cursul celor 12 ani, cât a durat construirea acestui frumos locaș de închinare, precum și autorităților administrative locale care au acordat sprijinul cuvenit.

Incheie cu alese cuvinte de mulțumire pentru P.S. Episcop, care s'a ostenit a veni și a sfinți această biserică.

Luând cuvântul, P.S. Episcop aduce mulțumiri cu arhieresti binecuvântări vrednicului paroh V. Cuza, care în strânsă colaborare cu preotul Ioan Chitic, parohul parohiei Munteni I și cu ajutorul tuturor credincioșilor au înălțat acest frumos locaș de rugăciune.

În continuare, P.S. Sa a vorbit despre îndatoririle credincioșilor, atât pe linie religioasă cât și pe cea cetățenească, îndemnând pe toți a fi buni creștini și devotați cetățeni ai Patriei, prin îndeplinirea acestor îndatoriri din conștiință, spre binele și fericirea tuturor. P.S. Sa trimite din acest loc un cald salut conferinței regionale de luptă pentru pace, care are loc în această zi la Bârlad, încheind cu un călduros și părintesc apel de încadrare a tuturor în lupta pentru apărarea păcii.

Duminică 9 Noiembrie 1952, P.S. Episcop Antim, însoțit de P.C. Vicar Marin Bogoiu, P.C. Insp. bisericesc Marin Negulescu și PP. CC. diaconi Dumitru Stoica și Ioan Urse dela Catedrala Episcopală, au mers în orașul Focșani, unde a oficiat slujba redeschiderii bisericii «Precista», căreia i s'au făcut mari reparațiuni la zidărie și pictura din nou, executată cu multă măiestrie în fresco de pictorul focșănean A. Răileanu.

Slujba sfințirii a decurs după rânduiala, din soborul preoților făcând parte și PP. CC. Protopopi Nic. Bălanuță-Focșani și R. Drug-Adjud și alți preoți din Focșani. Răspunsurile au fost date de ccrul parohiei «Precista». La sfârșitul Sfintei Liturghii, preotul paroh V. Platon a prezentat darea de seamă a lucrărilor, arătând că această biserică, ctitoria lui Nicolae Mavrocordat, domnul Moldovei dela începutul veacului al XVIII-lea, care mai întâi a fost mănăstire iar apoi metoh al Vatopedului și în sfârșit biserică de enorie, a suferit din pricina intempcriilor vremii și în special din cauza cutremurului din anul 1940, ajungând în stare de ruină.

După 18 ani de nefuncționare, este redată acum cultului divin, îmbrăcată în frumoasă podoabă.

Lucrarea s'a executat potrivit planurilor și instrucțiunilor Comisiunii Monumentelor Istorice.

Aduce mulțumiri călduroase tuturor sprijinitorilor acestei restaurări, organelor parohiale, Ministerului Cultelor și Ministerului Construcțiilor, Sf. Episcopii, Intreprinderilor Comune și tuturor oamenilor de bine, pentru ajutorul bănesc acordat, încheind cu cuvintele proorocului Agheu: «Aici, în acest temp'u, va sălășlui pacea».

P.C. Protopop Nicolae Bălanuță prezintă un scurt raport de activitate al preoțimii din cuprinsul aceluși Protopopiat, scoțând în relief bucuria ce o simt credincioșii din Focșani de a avea în mijlocul lor pe însuși P. S. Episcop, care după 11 luni redă cultului încă un locaș de rugăciune. După ce citează câteva pasagi din articolul «Sensul Ortodoxiei» scris de P. S. Episcop Antim, articol publicat în revista «Ortodoxia» Nr. 2/952. asupra legăturii dintre Ortodoxie și viață, aducând mulțumiri P. S. Sale, încheie: «Pentru înmulțirea dragostei în lume, pentru pace, ați redeschis încă o biserică».

P.S. Episcop a răspuns antevorbitorilor, exprimându-și bucuria de a reda cultului această biserică, vechi monument de artă bisericească, spunând între altele: «Am deschis anul trecut biserica catedrală din Focșani, care ședea închisă de 12 ani, iar acum avem fericita ocazie de a sfinți și această podoabă a Focșanilor. Mă declar satisfăcut de râvna cu care ați muncit și de rezultatele obținute. Aducem mulțumiri cu arhierescă binecuvântare tuturor ostentitorilor, cari prin muncă și banul oferit în mod voluntar au contribuit la realizarea acestei mărețe opere de artă.

În continuare P.S. Sa spune: «Revin asupra celor spuse de părintele protopop Bălanuță și vă reamintesc că cea mai de seamă datorie a noastră este să facem ca pacea să fie salvată. Apreciem la justa valoare lucrarea preoțimii din Raionul Focșani pe linia îndeplinirii îndatoririlor religioase și cetățenești și a luptei pentru pace». P.S. Sa încheie cu părintești îndemnuri adresate celor prezenți, accentuând în deosebi cele cu privire la marea datorie de a fi sinceri și activi luptători pentru apărarea păcii, care este atât de grav amenințată de cei ce se închină vițelului de aur.

Biserica parohială Simlească, situată la marginea orașului Buzău, în urma unor lucrări de reparații generale și a renovării și spălării picturii, a fost sfințită în ziua de 16 Nov. 1952.

Slujba cuvenită a fost oficiată de P.S. Episcop Antim înconjurat de un sobor de preoți format din P. C. Vicar, PP. CC. Consilieri Administra-

tivi, Inspector Bisericesc, Secretar Eparhial și Protopop al Raionului Buzău.

Preotul Ion Vatriceanu, de curând transferat aci, prin munca și străduința căruia s'au executat lucrările, prezintă darea darea de seamă, aducând mulțumiri celor ce au contribuit la înfrumusețarea acestei biserici și în special Sf. ntei Episcopii, care din fondurile sale a ajutat această biserică.

P.C. Protopop Al. N. Vasilescu prezintă un scurt raport de activitate al preoțimii din Raionul Buzău, în toate ramurile de activitate.

P.S. Episcop, în răspunsul dat antevorbitorilor, arată bucuria de a ofiția slujba redeschiderii acestei biserici, așezată în apropierea reședinței episcopale, readusă la starea de înfrumusețare de odinioară prin străduința credincioșilor în frunte cu preotul paroh.

În continuare, P.S. Sa spune: «Iau act cu mulțumiri de frumoasa și rodnică activitate pe tărâm social-pastoral, înțelegând că suprema datorie a noastră a tuturor este realizarea păcii». P.S. Sa aduce laude vrednicului preot paroh și tuturor ostentitorilor, îndemnând pe toți a fi buni și devotați cetățeni ai Patriei noastre dragi, în care se făurește o viață mai bună prin munca neobosită a c'asei muncitoare.

Măreța sărbătoare se încheie cu intonarea imnului chiriarhal, într'o atmosferă de înaltă simțire creștinească.

Duminică 14 Decembrie 1952 a avut loc sfințirea bisericii parohiale Păunești I, Raionul Adj. Slujba târnosirii a fost oficiată de P.S. Episcop Antim înconjurat de un sobor de preoți în frunte cu PP. CC. Vicar, Consilieri Administrativi, Inspector Bisericesc, Secretar Eparhial, Protopop, diaconii Catedralei Episcopale și alți preoți.

După oficierea Sfintei Liturghii, preotul paroh Pandeles Șerban a prezentat o succintă dare de seamă, arătând toate eforturile depuse pentru înălțarea sfântului locaș. Lucrarea a putut fi dusă la bun sfârșit cu ajutorul păstoritorilor săi, a tuturor credincioșilor din frunțașă comună Păunești și deopotrivă înțelegerii organelor de Stat. Mulțumind tuturor pentru ajutorul dat și asigurând pe P. S. Episcop Antim de tot votamentul că va sluji alături de celălalt frate preot cu frică și cu cutremur. C. Sa încheie cu cuvintele: «Ne vom strădui să îmbrăcăm această biserică într'o frumoasă pictură bisericească, unde neconținut vor răsuna aci cuvinte de rugăciune pentru pacea a toată lumea, pentru bunăstarea sfintelor lui Dumnezeu biserici și pentru unirea tuturor».

P. C. Protopop al Raionului Adj. Roman Drug, în cuvinte înaripate prezintă o scurtă dare de seamă asupra activității preoțimii din cuprinsul Protopopiatului, evidențind pe cei mai sărguincioși și dând pildă vrednică de urmat pe toți cei patru preoți dela Păunești, cari muncind laolaltă, cu sprijinul credincioșilor, au realizat această măreță lucrare, adevărată catedrală a ținutului, care va dăinui peste veacuri.

P.C. Sa exprimă mulțumirea clericilor și credincioșilor Raionului Adj. de a avea în mijlocul lor pe arhipășterul cel iubit, care a luat osteneala să sfințească și să ofițieze Sfânta Liturghie arhierescă în acest Raion așezat la hotarele Eparhiei. În continuare P.C. Sa arată mersul lucrărilor la alte parohii cu privire la construirea și restaurarea sfintelor locașuri,

d'ntre care unele în curând vor fi date cultului. Supune atențiunii P.S. Episcop Ant'im strădania celor doi preoți dela această parohie, care într'o perfectă colaborare și dragoste pilduitoare au dus la bun sfârșit această monumentală operă de artă, încheind cu urări de sănătate și îndelungată arhipăstorie cu bogate realizări în ogorul Sf. noastre Biserici, pentru P.S. Episcop Ant'im.

În cuvântul rostit, P.S. Episcop a stăruit asupra învățăturilor cu privire la Biserică, sub ambele înțelesuri ale cuvântului, insistând asupra aceluia de locaș de rugăciune, povățuind cu blând grai părintesc pe cei ce s'au ostenit a ridica această biserică, să o frecventeze regulat pentru a lor mântuire. Aduce, apoi, cuvânt de aleasă prețuire pentru osârduitorii ce au înălțat această biserică, îndemnându-i să pornească imediat și la facerea picturii. Continuând firul duhovnicștilor sale învățături, P. S. Sa insistă și aci asupra problemei celei mai acute din vremea noastră — apărarea păcii. Amintește că în acest moment are loc la Viena marele Congres al Popoarelor pentru Apărarea Păcii, unde își spun cuvântul și reprezentanții tuturor religiilor și unde Biserica Ortodoxă Română își are reprezentanții săi. Plecând dela acest considerent, P.S. Sa îndeamnă mulțimea credincioșilor de față să se înroleze în rândurile luptătorilor pentru apărarea păcii, căci aceasta este voia lui Dumnezeu — Domnul Păcii.

După aceea P.S. Episcop a distins cu rangul de «Sachelar» pe preoții Pandele Șerban și Vasile Mircea, pentru munca depusă în vederea ducerii la bun sfârșit a lucrărilor acestui sfânt locaș de rugăciune.

CONSILIER

CUPRINSUL

Pagina

Solemnitatea prezentării felicitărilor I. P. S. Patriarh Justinian, cu prilejul Anului Nou	3
--	---

INDRUMARI PASTORALE

<i>Pr. Orest Buzoianu</i> , Cuvânt la Duminica Ortodoxiei	7
<i>Pr. Gh. Bejgu</i> , Predică la Duminica III-a a Sfântului și Marelui Post	10
<i>Prof. N. Chițescu</i> , Roagă-te și muncește	13

EVENIMENTE DEOSEBITE LA INCEPUTUL ANULUI 1953

A XXXX-a Comemorare a morții lui V. I. Lenin	16
Lucrările primei sesiuni a Marii Adunări Naționale	17
Sărbătoarea Centenarului Teatrului Național din București	19
Lucrările celui de al 3-lea Congres al Sindicatelor din R. P. R.	19
A cincea aniversare a Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală dintre U.R.S.S. și R.P.R.	20
24 Ianuarie 1859	23

PENTRU APARAREA PACII

În legătură cu Congresul Popoarelor pentru Apărarea Păcii dela Viena	28
--	----

RECENZII

Cartea de Rugăciune pentru tot creștinul	42
Învățătura de Credința Creștină Ortodoxă	45

VIAȚA BISERICESCA ÎN CUPRINSUL MITROPOLIEI

O picasă comemorare (†Pr. Gh. Georgescu Silvestru)	51
--	----

EPISCOPIA BUZĂULUI

Clerul Eparhiei Buzăului luptă activ pentru Apărarea Păcii	52
Mulțumiri	53
Școala de cântăreți bisericești dela Euzău	55
Ministerul Cultelor contribuie la terminarea și restaurarea unor monumente religioase din Eparhia Buzăului	57
Sfințiri și redeschideri de biserici	59

OFICIALE ADMINISTRATIVE

EPISCOPIA BUZĂULUI

Mișcarea personalului	63
-----------------------	----

**TIPOGRAFIA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MIȘIUNE ORTODOXA
BUCUREȘTI**